

ЛИЦАРИ ІСТОРИЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ

Міністерство освіти і науки України
Український державний університет імені Михайла Драгоманова

ЛИЦАРІ ІСТОРИЧНОГО
ФАКУЛЬТЕТУ: СТУДЕНТИ-ГЕРОЇ В
НАШІЙ ПАМ'ЯТІ

Київ 2024

*Рекомендовано до друку Вченою радою
Історичного факультету УДУ імені Михайла Драгоманова
(21 лютого 2024 р., протокол №7)*

Лицарі історичного факультету: студенти-герої в нашій пам'яті /
упорядники Т.Мелешенко, С.Візер, І.Телегуз, О.Перепелюк, Р.Сегеда.
Київ: Вид-во УДУ імені Михайла Драгоманова, 2024

Книга є збірником матеріалів із соціальних мереж та інтернет-ресурсів, що присвячені пам'яті загиблих воїнів сучасної російсько-української війни, які в різний час були студентами історичного факультету УДУ імені Михайла Драгоманова (раніше – НПУ імені М. П. Драгоманова). Дослідження стало продовженням історико-соціального проекту «СтуденТИ», присвяченого участі студентів нашого університету у війні Росії проти України.

Публікація стане важливою збіркою новітніх історичних джерел для дослідження сучасної української історії, а також для збереження пам'яті про воїнів, які загинули захищаючи Україну.

Для істориків, дослідників, широкого кола читачів.

© Український державний університет
імені Михайла Драгоманова

ІСТОРИКО-СОЦІАЛЬНИЙ ПРОЄКТ «СТУДЕНТИ»

Війна... Вона змінила життя кожного з нас. 24 лютого ми стали іншими людьми, яким випало переживати обстріли, евакуацію, окупацію, страшні втрати, постійно бачити руйнування й смерть, але також відчувати неймовірну гордість за свій нескорений народ. Українці всьому світу демонструють незламність духу, чинячи опір агресору, займаючись волонтерством, підтримуючи армію і один одного. Вчора мирні люди – бізнесмени, вчителі, інженери, айтишники, фермери – сьогодні безстрашні воїни Збройних Сил України, які захищають свій дім, Україну, всю Європу.

28 березня 2023 року в арт-просторі «SKLO» Українського державного університету імені Михайла Драгоманова

відбулося відкриття відкриття історико-соціального проекту «СтуденТИ», присвяченого участі студентів нашого університету у війні Росії проти України.

Організатори та ініціатори заходу – Студентський парламент історичного факультету (голова – Анастасія Марцинюк), Наукове товариство студентів та аспірантів історичного факультету (голова – Вікторія Шумило), Студентський парламент гуртожитку №4 (голова – Наталя Карпунь та заступниця Катерина Довга) за сприяння керівництва факультету (декан – Тетяна Мелешенко) та ректора університету Віктора Андрущенка.

На відкритті було представлено експозицію, яка складалася з трьох частин.

Перша, історична, частина присвячена участі студентства у боротьбі за незалежність та територіальну цілісність України в минулому. Друга частина – «Присутні» – це історії студентів університету імені Михайла Драгоманова, які загинули, захищаючи Батьківщину. Третя – «Воїни», присвячена студентам, які наразі боронять нашу державу, та репрезентована артефактами російсько-української війни.

Проректори, декани, завідувачі кафедр, викладачі, студенти, учні шкіл завітали на виставку. Відвідувачам представляли її експонати, члени НТСА провели екскурс в історію і нагадали про роль студентства у боротьбі за незалежність у боях під Крутами, Революції на граніт. Помаранчевій та Революції Гідності і про ту, яку воно відіграє сьогодні, віддаючи своє життя за свободу, справедливість і можливість жити під мирним небом на рідній землі майбутнім поколінням українців. Тим, хто повернувся на щиті,

хто став героєм і назавжди залишився у наших серцях, створено окрему алею пам'яті.

У рамках проекту було організовано ряд важливих та цікавих заходів. Зокрема, відразу після відкриття виставки відбувся лекторій «Історія створення та діяльність організації «Поклик Яру», лектором якого був Ілля Мар'ян, координатор цієї організації. Ілля розповів про основні напрямки та особливості діяльності «Поклику Яру».

Особливого звучання набрала історія нашого випускника, загиблого воїна з позивним «Історик» Павла Наконечного, який був ідейним натхненником і одним із творців цієї організації.

Також було проведено презентацію книги «Історія в моментах» студента-магістранта історичного факультету УДУ імені Михайла Драгоманова Сергія Соколова, майстер-клас з медіаграмотності «Як не стати жертвою пропаганди?» від доктора філософії у галузі педагогіки,

старшого викладача кафедри методології та методики суспільних дисциплін Оксани Богомаз, тренінг з мінної безпеки від ДСНС, зустріч з представником волонтерської організації «Цитадель», студентом історичного факультету УДУ імені Михайла Драгоманова, воїном Романом Красюком.

До проекту долучилися викладачі кафедри історії та етнології України, провівши низку науково-просвітницьких лекторіїв: «Українська нація. Версія 2.0», лектор Ольга Перепелюк, доктор філософії у галузі історії та етнології України, заступник декана з наукової роботи та міжнародної діяльності; «Пам'ять як зброя у війні за незалежність України», лектор Ірина Телегуз, кандидат історичних наук, доцент кафедри історії та етнології України; «Поняття патріотизму в середньовіччі та новому часі», лектор Ростислав Сегеда, кандидат історичних наук, доцент кафедри історії та етнології

України, заступник декана з навчально-методичної роботи.

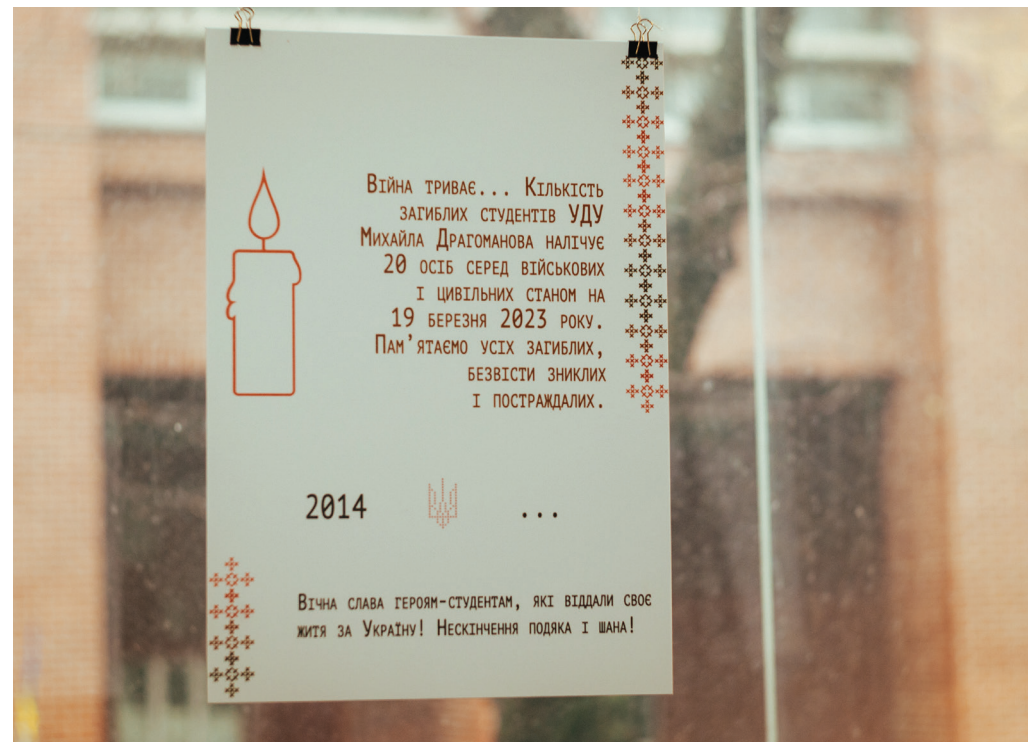
Завершальним заходом проекту стала презентація книги доктора історичних наук, професора кафедри методології та методики суспільних дисциплін Ігоря Коляди «Денис Рачинський. Боець на псевдо «Сталкер».

Вдячність студентам, які віддали своє життя в боротьбі з російським агресором не можна описати, але проект «СТУДЕНТИ» – це те найменше, що могли ми зробити. Цей проект був покликаний нагадати про ціну, яку ми платимо як нація за власне виживання і став ще одним невеличким кроком у збереженні пам'яті про наших героїв. Продовженням цієї справи є пропонувана читачеві наша книга.

Студентський актив історичного факультету

РАЧІНСЬКИЙ ДЕНИС

РАЧІНСЬКИЙ ДЕНИС

студент історичного факультету Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова 2015 – 2019 рр.

Історико-філософський факультет НПУ імені М. П. Драгоманова повідомив, що вчора, 20 березня 2022 року, загинув їх випускник 2019 року Денис Рачинський.

Денис «Сталкер» у найважчий для України час став на захист її та рідного Києва.

Колектив університету висловлює щирі співчуття рідним, близьким та друзям нашого драгомановця. Винні у вбивстві найкращого цвіту України обов'язково отримають покарання.

**Будь проклята війна!!! Гинуть
кращі!!! Вчора загинув
випускник історичного (нині
Історико філософського)
факультету 2019 року Денис
Рачинський.**

Денис «Сталкер» був
яскравим представником
націоналістичного руху Києва,
доброю та порядною людиною.
Герої не вмирають! Слава Україні!

Допис на FB-сторінці
@ УДУ імені Михайла Драгоманова
від 21 березня 2022 року

Допис на FB-сторінці
@ Tetiana Meleshchenko
від 21 березня 2022 року

Денис «Сталкер» Рачінський 20 березня 2022 року

Доброволець Денис Рачінський, позивний Сталкер, загинув 20 березня 2022 року в Києві. Коли виконував бойове завдання, у ТРЦ «Retroville», де він знаходився, поцілили російські ракети. Захиснику було 23 роки.

Денис народився і жив у Києві. Навчався у школі №183 та Українському коледжі імені Василя Сухомлинського. У 2019-му закінчив історико-філософський факультет Національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова. Любив спорт, займався карате кіокушинкай, брав активну участь у житті фанатського руху столичного футбольного клубу «Динамо». Вивчав Чорнобильську зону відчуження. Цікавився історією України та особливо – Києва. Ретельно вивчав рідне місто, фіксував на плівку архітектурні споруди, підземні шляхи, закинуті заводи та будівлі радянської доби.

З перших днів повномасштабної війни Денис став на захист Києва й області. Спочатку був у складі підрозділу ТРО в/ч А7374, а згодом – у лавах добровольчого формування територіальної громади «Мрія».

«Усі пам'ятають сина як світлого, щирого, веселого, надійного, чесного, мужнього, незламного борця та воїна. Палкий націоналіст і патріот України», – розповіла мама загиблого Жанна.

Поховали Дениса на Алеї Героїв Лісового кладовища у Києві. У захисника залишилися батьки, сестра та кохана дівчина.

Платформа пам'яті Меморіал. Загиблі у війні Росії проти України. Добровольче формування територіальної громади «Мрія». Денис Рачінський

Денис «Сталкер» Рачінський

Денис «Сталкер» Рачінський – фанат футбольного клубу «Динамо» (Київ), представник колективу «Діпепегіє».

Денис Русланович Рачінський народився 17 серпня 1998 р. в місті Києві. У столиці навчався в Українському коледжі ім. В.О. Сухомлинського. Закінчив університет ім. Драгоманова на факультеті історії та археології з дипломом бакалавра. У шкільні роки досяг значного спортивного успіху займаючись єдиноборствами, зокрема карате. Починаючи з 2012-го року, Денис почав брати активну участь у житті фанатського руху «Динамо». Паралельно із цим у вільний час їздив в Чорнобильську зону відчуження, вивчав місцевість та фільмував усе побачене. Темою дипломної роботи бакалавра «Сталкера» була

З початком Революції Гідності, Денис, будучи ще юнаком пішов на барикади, аби виборювати краще майбутнє для своєї держави. В 2015 році стояв біля витоків добровольчо-волонтерської організації Цивільний Корпус «Азов». А ще за рік був одним з тих, хто започаткував ініціативу боротьби з незаконним гральним бізнесом на лівобережжі Києва. Разом з тим, активно боровся з розповсюдженням вулицями столиці агітаційних матеріалів проросійських сил, котрі сьогодні внесені до реєстру заборонених в Україні.

Маючи активну позицію в усіх важливих соціальних та політичних питаннях, з початком повномасштабного російського вторгнення, «Сталкер» із звичним завзяття згуртував друзів стати до зброї в лавах ТрО. Сам Денис пішов до військомату Дніпровського р-ну і отримавши зброю, приєднався до добровольчого формування «Мрія», де з перших днів великої війни виконував бойові завдання разом із військовими ЗСУ.

Денис Рачінський загинув 20 березня внаслідок ракетного удару по ТРЦ Retroville, котрий було повністю зруйновано. Його товариш та одноклубник згадуватиме: *«З якоїсь відеокамери в Подольському районі було зафільмовано те, що ракета попала в якесь невідоме місце. І там ось був чіткий час – 22:46. Буквально через 10 хвилин мені подзвонила його дівчина і запитала, де Денис, бо він не виходить на зв'язок. Вона сказала, що говорила з ним по телефону, і зв'язок різко обірвався. Перше запитання, яке я поставив: «Подивись, будь ласка в журналі, коли обірвався дзвінок». Вона заходить в журнал дивиться і цифра була 22:46. Я зрозумів, що Дениса вже реально немає».*

Денис був єдиним сином у сім'ї. Похований на Лісовому кладовищі. Після його смерті, близькі та рідні полеглої воїна почали виборювати перейменування столичної вулиці Челябінської (підпадає під декомунізацію) та присвоєння їй імені Дениса Рачинського.

«Денис був єдиною людиною яка завжди говорила мені правду прямо в обличчя, ніколи не брехав і завжди був чесним. На жаль, його велетенський вклад у моє життя і в життя моїх друзів, я збагнув тільки після його гибелі. І я вірю, що кожного разу коли я провідую його могилу, він в інших світах розуміє, що я все збагнув. Дякую тобі Денис за те, що був відданим, чесним і вірним другом, для мене і для всіх хто тебе оточував. Спочивай з миром», – згадує один з представників фанатського руху «Динамо» та близький товариш «Сталкера».

Вічна шана Герою!

Допис на сторінці сайту
«Трибуна героїв»

Він загинув захищаючи рідну столицю: історія українського «Сталкера» Дениса Рачинського

Доброволець російсько-української війни загинув у березні під час виконання бойових дій у Києві. Друзі та родичі загиблого воїна хочуть в честь нього перейменувати одну з вулиць столиці, яка підпадає під декомунізацію.

Денис Рачинський був єдиним сином в родині. У вільний час їздив в Чорнобильську зону відчуження, вивчав місцевість та фільмував усе побачене, йдеться у сюжеті телеканалу Київ.

Хлопець був активістом ще з початку Революції Гідності, коли розпочалось повномасштабне вторгнення, то не задумуючись пішов у лави добровольців, охороняти рідний Київ.

Денис обожнював організувати походи з друзями в гори. Вони згадують, що так само завзято, як організувалися в Карпати, з таким самим вогнем в очах, хлопець організував друзів до ТрО після 24 лютого.

Мама Жанна, говорить, що її син був дуже турботливий та хвилювався за них більше, ніж за себе на завданні:

«Постійно Денис мене втішав, що все нормально, він постійно фотографії скидав, що нічого небезпечного у них там немає, то нова уніформа, то ще щось. Він постійно писав мені, що хвилюється, за нас переживав, аби ми були в безпеці, а у них все добре».

Останнє завдання Дениса було на базі ТРЦ Retroville, після цього він не виходив на зв'язок, про це сказав друг загиблого воїна:

«З якоїсь відеокамери в Подольському районі було зафільмовано те, що ракета попала в якесь невідоме місце. І там ось був чіткий час – 22:46. Буквально через 10 хвилин мені подзвонила його дівчина і запитала, де Денис, бо він не виходить на зв'язок. Вона сказала, що говорила з ним по телефону, і зв'язок різко обірвався. Перше запитання, яке я поставив: «Подивись, будь ласка в журналі, коли обірвався дзвінок». Вона заходить в журнал дивиться і цифра була 22:46. Я зрозумів, що Дениса вже реально немає».

20 березня Дениса Рачинського не стало. Він загинув, захищаючи свій рідний Київ. Денис був єдиним сином у сім'ї. Йому було всього 23.

На честь воїна у Києві пропонували перейменувати вулицю Челябінську. Але про це рідні та близькі бійця дізналися лише після завершення голосування. Тож нині друзі Дениса зібрали 2 тисячі підписів та звернулися до міської влади, аби рішення переглянули.

Допис на сторінці сайту «КИЇВ 24»
від 4 липня 2022 року 16:00

Ольга Косова

Історія 23-річного Дениса Рачинського, який загинув під час оборони Києва

Денис «Сталкер» Рачинський залишився у серцях близьких і друзів як боєць, який любив пригоди і таємниці, історію і Київ.

Денис Рачинський завжди був активним учасником подій, які відбувалися у Києві, – від футбольних матчів улюбленого «Динамо» та музейних виставок до протестів Революції Гідності та розгону проросійських мітингів. Справжній молодий патріот. Тому, коли 24 лютого ворожі війська підступали до столиці, він не міг залишатися осторонь і одразу пішов у тероборону.

Герой загинув під час чергування 20 березня 2022 року, коли російські ракети поцілили у будівлю торгово-розважального центру «**Retroville**» на Виноградарі. Тоді офіційно повідомили про восьмеро загиблих, серед яких був і Денис...

«Вечірній Київ» продовжує серію пам'ятних публікацій «Пантеон Героїв», присвячених загиблим захисникам з Києва. Цей матеріал – про Дениса Рачинського, іменем якого його друзі та побратими хочуть переназвати вулицю Челябінську в Дніпровському районі. Стаття написана на основі інтерв'ю журналістки «Вечірнього Києва» з мамою, другом та коханою захисника, а також із депутатом Київради, який підтримує перейменування вулиці на честь Героя.

Денис народився 17 серпня 1998-го – у рік тигра під знаком зодіаку Лев. Це, за словами його мами Жанни Рачинської, позначилося на сильній, яскравій та неординарній особистості хлопця.

Зростав хлопчик на лівому березі, недалеко від станції метро «Дарниця». З народження був оточений любов'ю та турботою своїх батьків, сестрички, дідуся з бабусею та тітки Свети, яка перша назвала його «Наш сонячний Денек».

Деня любив малювати і збирати всілякі конструктори. У дитинстві це були різні кораблі, літаки, машинки, а в підлітковому віці – модельні експозиції різної техніки, які треба було склеїти та розмалювати.

Зі старшою сестричкою Русланкою вони часто гралися у розвиваючі ігри.

«На його малюнок, який я підписала в дитинстві «квадрат Денисевича», зараз

дивлюся зовсім іншими очима...» – із сумом розповідає мама. Майже щороку вся родина на машині їздила на море до Криму: «Згадую, коли ми відпочивали там останнього разу в 2013 році в Семізі з Русланкою та тіткою Світланою, то не могли просто лежати на пляжі. Денис постійно тягнув нас на екскурсії, ми лазили у гори, в печери. Це було чудово!».

У сім років хлопчик пішов займатися в секцію Карате Кіукушин, що, на переконання матері, дуже загартувало його характер. Ще одне захоплення – любов до тварин: з народження Дениса у родині жив дог на прізвисько Річард, потім боксер Оскар, а зараз за своїм хазяїном дуже сумує боксерка Нікуся. Підростаючи, Денис все більше читав, дізнавався нове і незвичне та цікавився незалежною інформацією. Через це часто доводив свою думку і сперечався з вчителями Українського коледжу ім. В.О. Сухомлинського, в якому навчався.

Після нього вступив до університету ім. Драгоманова на факультет історії та археології, де періодично їздив на розкопки у Київську область. Цю любов до історії Денис проніс через все життя – від вивчення дерева роду власної родини до історичних перипетій Києва.

Цікавився й власним корінням, вивчив військовий шлях свого прадіда на війні, робив запити в архіви і в результаті зібрав всю інформацію про його бойовий шлях, медалі і нагороди, зробив експозицію на згадку про нього. А коли батьки подарували хлопцю металошукач, то він з татом і друзями частенько виїздив на розкопки до колишніх міст бойових дій. Він зібрав чималу колекцію артефактів, а також військових та побутових предметів Другої світової війни.

Семен Буженецький, з яким Денис товаришував понад 10 років, згадує, як вони познайомились на хвилі фанатського руху ФК «Динамо Київ». У той час Денис часто виїжджав на ігри улюбленої команди по всій Україні, і вже тоді разом із вболівальниками боровся із проросійськими силами. Далі була Революція Гідності 2013 – 2014 років, де Денис також був активним учасником. У грудні 2013 році, коли зносили пам'ятник Леніну, юнак був у епіцентрі подій на бульварі Тараса Шевченка.

Після цього Денис вступив у перший масштабний добровольчо-волонтерський проєкт Цивільний Корпус «Азов», який утворився на початку війни з Росією та окупації Криму та Донбасу в 2014 році. Туди він запрошував своїх найближчих знайомих і друзів. Разом вони боролися з агітацією проросійських сил, зривали їхні мітинги, концерти та комуністичні зібрання.

Також під керівництвом Дениса молоді активісти почали на лівому березі автономну боротьбу з незаконним гральним бізнесом. Його мама згадує, що хлопець мав до цього якусь особливу ненависть.

У 2022 році на службі Денис отримав позивний «Сталкер» – через своє захоплення мандрівками до Чорнобильської зони. Зона відчуження стала окремою сторінкою в історії хлопця.

«Все почалося з дитячої мрії – побувати у Зоні відчуження. Вирішив не відкладати цю витівку на майбутнє, тому склав маршрут, зібрав найкращих, перевірених роками хлопаків і рвонув до кордону Чорнобильської зони. Мета походу – за будь-яку ціну дістатися до її серця – «Міста привида», – так Денис описував свою першу мандрівку як сталкера.

Він почав вивчати флору, фауну і ландшафт, маленькі села, дізнавався про місця, відомі лише егерям і лісникам. Все це Денис докладно описував у своєму Інстаграмі. Саме тут частково збереглася частина його життя і буднів.

«Я з ним ходив ще в перші подорожі Зоною відчуження. У нас була компанія із близько десяти людей, які були дуже дружніми між собою», – згадує друг Семен – Денис був відповідальним за походи, все організовував і завжди все знав. Хоча ставалося і непередбачуване – погода була жахливою, хтось губився дорогою, якось у зоні нас зловили правоохоронці. А одне із найбільш яскравих спогадів – це зустріч світанку на радіолокаційній станції Дуга, під акомпанемент далекого співу півнів.

До подорожей Денис ставився відповідально: завчасно готувався, роздруковував карти місцевості, щоб не залежати від GPS та гаджетів, а фото робив не на цифрову, а на плівкову камеру. Разом із цим він дізнавався про незаконну вирубку лісів або корупційні схеми по тендерах.

«Коли ми дістались лісництва, то остаточно переконалися в тому, що жодних робіт з «будівництва мосту через річку Ілля біля колишнього села Лісництво Яковецьке біля Зони відчуження» не ведеться і вочевидь ніколи не проводитимуться. За всіма улюбленими давньослов'янськими звичаями тендер на 20 мільйонів гривень «розпиляли», адже, справді, кому спаде на думку перевіряти якийсь там міст через болото посеред дрімучого лісу в Зоні відчуження? Питання риторичне», – писав Денис.

Його мама хвилювалася через його походи, але бачила, що він цим живе і ставить до кожної подорожі професійно. *«Денис дуже рано почав досліджувати тему Чорнобильської зони, малював карти, багато книг про неї прочитав. Звичайно, це небезпечно, але заборонити і закрити його вдома я все одно не могла», – розповідає пані Жанна.*

Зрештою Дениса запросили, як спікера на телебачення, щоб прокоментувати ситуацію із браконьєрством у зоні ЧАЕС. Його товариш Семен згадує, що журналісти шукали героя для сюжету серед сталкерів, але всі вони вимагали грошей за зйомки.

Денис же навіть не подумав, що за таке платять, йому було важливо поділитися ексклюзивною інформацією з усією країною.

Кохана дівчина Дениса Анастасія, з якою він зустрічався останні півтора року, розповідає, що відчула яскраву особливість хлопця з першої розмови і впевнилась у цьому згодом під час зустрічі.

«Мене одразу ж захопила в ньому ця його незламна серйозність, рішучість, прагматичність, що якимись чином так легко поєднувалась із його легкою на підйом натурою, жартами, іронічними розповідями із життя», – згадує Анастасія.

Вони вдвох теж багато подорожували, гуляли і досліджували Київ і рідне місто Насті Хмельницький, а також їздили до Карпат та здійснили сходження в гори.

Їх остання зустріч була за десять днів до початку повномасштабного вторгнення росії в Україну. Дівчина, як зазвичай, поїхала до Хмельницького, і вже уявляла, як через два тижні вони знову зустрінуться та поїдуть туди, куди давно планували... В цей час Денис уважно стежив за тривожними новинами і розумів, що на всіх чекає.

«Він завжди вірив у найкраще, але був готовий до найгіршого. Знав, без краплини сумніву, що піде захищати рідний дім і близьких людей», – каже Анастасія. – Я ним дуже сильно пишаюся. Досі дивуюся, як він поєднував в собі цю неймовірну мужність, вміння брати відповідальність за себе та близьких, разом із такою чудовою, трішки дитячою, здатністю радіти дрібницям та кожному дню».

24-те лютого почалося для родини Дениса, як і для багатьох столичних сімей, близько п'ятої години ранку.

«Я першою почула вибухи і звук літака, який низько пролетів», – згадує Жанна Рачинська. – Розбудила Дениса, розповіла йому про це, а він зв'язався зі своїми друзями. Тоді ми зрозуміли, що почалася війна».

Того дня Денис зустрівся із товаришами: вони вирішили разом піти до військомату Дніпровського району і записатись до добровольчого формування територіальних громад «Мрія».

Під час служби Денис регулярно телефонував мамі, зранку і ввечері. Розповідав, як спочатку хлопців навчали, як вони патрулювали вулиці та виконували дрібні завдання. Пані Жанна згадує, як мережею постійно поширювалась дезінформація і паніка, а Денис пояснював, що читати, а що ні, та закликав не дивитися телевизор. І ще постійно просив, щоб під час повітряної тривоги мама обов'язково спускалася у бомбосховище.

Востаннє мама і син розмовляли зранку 20-го березня. Тоді Денис не розповів, що цього дня ввечері він повинен чергувати біля ТРЦ «Retroville». Потім пані Жанні стало відомо, що під час удару російської ракети Денис вийшов із будівлі, але це його не врятувало. Разом із його групи тероборони загинув ще один хлопець, інші із пораненнями змогли вибратись з-під завалів.

Згодом четверо його друзів пішли воювати на фронт, один з яких минулого місяця загинув. Саме цей хлопець знайшов тіло Дениса після обстрілів ТРЦ «Retroville». Зараз вони поховані поруч на Лісовому кладовищі...

Останнє своє фото для свого Інстаграму Денис зробив 12 березня 2022 року. Друзі та побратими Дениса вирішили закарбувати його ім'я в історії Києва і на тлі хвилі із дерусифікації столичних топонімів створили петицію за перейменування вулиці Челябінської на Дениса Рачинського. Тим паче він мешкав недалеко звідси.

Про голосування у додатку «Київ Цифровий» друзі Дениса дізналися вже після його завершення, тому звернулися до депутата Київради Анатолія Шаповала, який відповідає за округ у Дніпровському районі. Хлопці займалися агітацією біля Челябінської та зібрали для петиції на перейменування понад дві тисячі голосів, і відповідне громадське звернення передали до депутата.

Вулиця у Дніпровському районі може носити ім'я Дениса Рачинського. Так вийшло, що сам Анатолій Шаповал довгий час мешкав на вулиці Челябінській, а зараз там живе його донька, тому питання із перейменуванням є для нього актуальним. Окрім того, пан Анатолій був особисто знайомий з Денисом: *«Ми познайомилися під час боротьби із забудовниками на Лівобережжі. Денис мені одразу сподобався – своїм розумом, статурою та активністю. Я ще тоді дуже здив, що бувають такі енергійні та ініціативні молоді люди, – згадує Анатолій Шаповал. – Тому я особисто підтримую перейменування вулиці на його честь і завжди буду на стороні наших захисників, особливо тих, хто в перші дні війни стали на оборону міста. Але останнє слово, звичайно, залишиться за громадськістю».*

Депутат подав офіційне звернення щодо перейменування до київського міського голови Віталія Кличка. У свою чергу Комісія із питань найменувань КМДА має до кінця року вирішити майбутнє із назвами вулиць. Щоб у топонімах були, зокрема, закарбовані імена київських захисників, які полягли за краще майбутнє для нашої країни.

Допис на сторінці сайту
«Вечірній Київ» від 31 липня 2022 року

Вічна пам'ять героям!

Марина Максенко У Києві з'явився новий мурал, присвячений двом загиблим захисникам України

У Дніпровському районі Києва з'явився мурал, на якому зображені два захисника України. Денис Рачинський та Даніель Герліані загинули, захищаючи країну від російських окупантів.

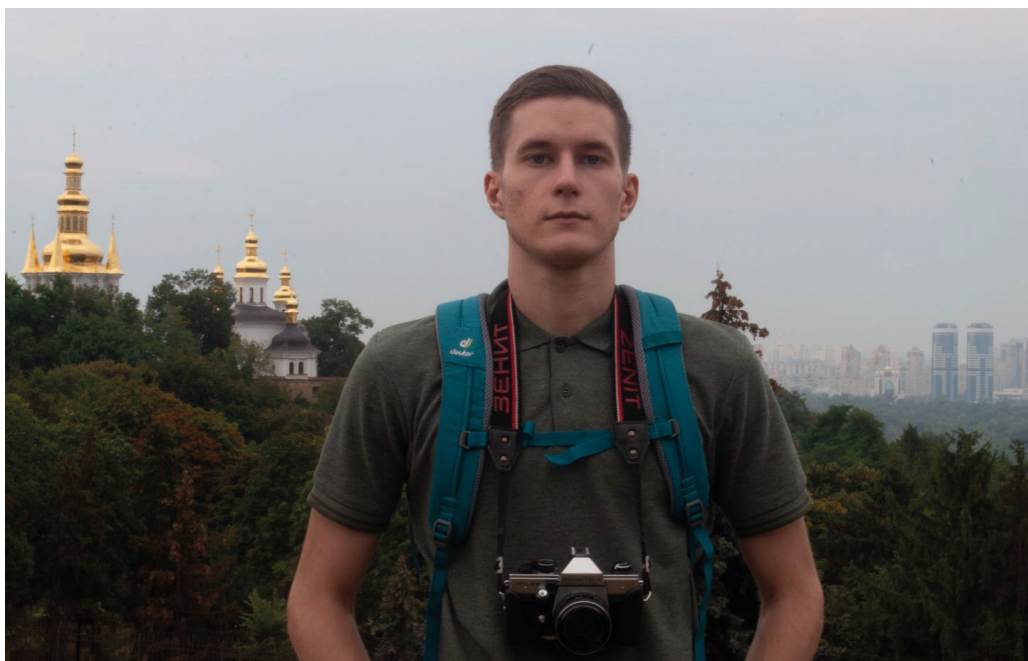
Про це у Telegram повідомив київський екскурсовод та науковець Кирило Степанець. Малюнок можна побачити на вулиці Андрія Малишка.

За його словами, художники на стіні будівлі зобразили 24-річного бійця батальйону «Азов Київ» Даніеля Герліані з позивним «Гімалай» та 23-річного бійця ТрО Дениса Рачинського з позивним «Сталкер». Останній отримав такий позивний за любов до Чорнобильської зони.

З перших днів повномасштабної військової агресії країни-терориста РФ хлопці поповнили ряди захисників України. Денис загинув 20-го березня під час чергування біля ТРЦ «Retroville». Саме Даніель знайшов тіло Рачинського, а за кілька місяців сам загинув на передовій під час боїв з ворогом.

Допис на сторінці сайту «Big Kyiv»
від 1 грудня 2022 року 16:55

20 березня 2023 року – роковина загибелі Дениса Рачінського Пам'ятаємо! Сумуємо! Гордимось!

Денис Рачінський понад усе любив Україну, шанував батьків, був щирим у своїх переконаннях та чесним у діях, цінував життя і дихав свободою, за яку й загинув, ставши в лютому 2022 року одним із перших на захист Батьківщини, рідного Києва від навали рашистської орди.

Рачінський Денис Русланович (17 серпня 1998, Київ – 20 березня 2022, Київ) – український громадський активіст, урбаніст, український націоналіст та доброволець ДФТГ «Мрія» у російсько-українській війні (псевдо «Сталкер») народився в м. Києві.

Важливу роль у вихованні Дениса мали його бабуся – Ковальчук Ольга Йосипівна та дідусь – Ковальчук Микола Миколайович (університет ім. Т.Г. Шевченка, юридичний факультет). У родині бабусю називали «Божий одуванчик» («Божа купава»): «вона була найдобрішою людиною, яку я коли-небудь зустрічала... Значну частину свого непростого життя вона присвятила нашому вихованню» (Р. Рачинська). «Денис дуже поважав і цінував дідуся» (Ж. Рачинська).

У рідному місті упродовж 2004 – 2010 н.р. навчався спочатку у спеціалізованій школі № 183 м. Києва, а у період з 2010 – 2015 р. продовжив навчання в Українському коледжі ім. В.О. Сухомилинського. Своїм шкільним наставникам запам'ятався як «худорлявий хлопчина, у погляді якого помітний був внутрішній стержень та впевненість. Товариський, але завжди намагався відстоювати свою правоту та захищатися від тих, хто ображав. Прямолинійність у судженнях якого інколи вражала» (кл. кер. Ю. Кальмуцька, кл. кер. Л. Дорофій).

Для однокласників він залишився «однолітком з гострим відчуттям несправедливості, для якого вкрай важливим було, щоб усе відбувалося по заслугі» (С. Буженецький, І. Основенко); «однокласником, що вирізнявся своєю неординарністю серед інших, що викликало симпатію, бажання спілкуватися» (А. Харитюк); «сміх якого заражав увесь клас» (А. Любятцева). Під час навчання захопився історією України. Важливу роль у становленні Дениса Рачінського як патріота й історика зіграв учитель історії, правознавства та громадянської освіти Маслов В.Е. (також випускник історичного факультету НПУ імені М. П. Драгоманова). 2015 р., успішно склавши ЗНО, вступив до Інституту історичної освіти (нині історико-філософський факультет) Національного педагогічного університету ім. М.П. Драгоманова, який закінчив 2019 р., здобувши освітньо-кваліфікаційний рівень «бакалавр» і кваліфікацію «вчитель історії та українознавства».

Університетські наставники запам'ятали Рачінського Д. Р. «студентом, що викликав симпатію та прихильність: досить скромним, непоказним, проте сумлінним і старанним, глибоким у своїх роздумах і сприйняттях» (д.істор.н., проф., заслужений працівник освіти І. Коляда, канд. істор. н., доцент С. Борейко).

У пам'яті однокурсників Денис залишився таким, що «любив життя і радів йому, як міг» (Д. Синяк); «дуже розумним, добрим, чесним і веселим хлопцем, який уміє підтримати в необхідний момент не лише словом, а й ділом» (С. Шакур); «полум'яним, до фанатизму, патріотом України» (Х. Пітух, П. Юрчишин, О. Шубер).

У шкільні роки досяг значних спортивних успіхів, займаючись карате в клубі «TENNO DOJO», оволодіваючи кіокушин-карате. Він запам'ятався як тренерам, так і товаришам по тренуваннях «цілеспрямованим і наполегливим підлітком, який, долаючи біль і труднощі, виявляв неабияку силу волі, виборюючи призові місця на спортивних змаганнях» (тренери С. Трофимець, В. Сулова).

Починаючи з 2012-го року, Денис почав брати активну участь у житті фанатського руху київського футбольного клубу «Динамо».

З початку Революції Гідності Денис, будучи ще юнаком, добровільно відправився на барикади виборювати краще майбутнє для своєї держави України.

З 2015 року Д. Рачінський був поміж тих декількох десятків людей у Києві, які створили перший масштабний добровольчо-волонтерський проєкт «Цивільний Корпус «Азов». Згодом саме завдяки його ініціативі у 2016 – 2017 рр. почалася автономна боротьба з незаконним гральним бізнесом на лівому березі Києва.

Як громадський активіст Д. Рачінський був одним з небагатьох у Дніпровському районі міста Києва, хто почав боротися з агітацією. Юнак Д. Рачінський активно боровся проти наркотичної реклами та був постійним учасником суботників із благоустрою в рідному районі. У вільний час Денис Рачінський вивчав зону відчуження Чорнобильської АЕС. Закінчуючи бакалаврат історичного факультету, студент Рачінський Д.Р. успішно, ДЕК оцінено в 91 бал, захистив кваліфікаційну роботу на тему: «Системна криза в атомно-енергетичній галузі СРСР» (науковий керівник – канд. істор. н., доцент Лушай В.І.).

Розуміючи всі аспекти Чорнобиля, Денис добровільно знявся в повнометражному сюжеті одного з телеканалів («Документальна програма-пригода до 35-х роковин трагедії на ЧАЕС»), де з усім фактажем порушував питання браконьєрства та масової вирубки лісів у зоні. Він також допомагав іншим медіапроєктам у створенні статей щодо корупції в зоні відчуження. Навчаючись у столичному університеті, Денис паралельно поглиблено вивчав історію України та їздив на розкопки доби Трипільської культури. Ретельно вивчав рідне місто та фіксував на плівку архітектурні споруди, підземні шляхи, покинуті заводи та будівлі радянської доби. Через це він надихав оточення на урбанізм, любов до Києва.

Уже 24-го лютого 2022 року, коли рашистські окупанти почали наступ на м. Київ, Денис Рачінський добровольцем пішов у Дніпровський військкомат м. Києва, узяв зброю та вступив до добровольчого формування «Мрія».

Із перших днів бойових дій у Київській області Денис у складі ДФТГ «Мрія» разом із військовими ЗСУ виконував бойові завдання. 20 березня 2022 року о 22:46 23-річний киянин Денис Русланович Рачінський загинув під час бойових дій, виконуючи завдання під час оборони Києва.

«Геройчно загинула найкраща, найсвітліша та найнеповторніша людина... Денис... Приклад для багатьох. Вияв справжньої сили, завзяття та гідності. Честі, мудрості та незламності... ми пам'ятаємо тебе як світлого, щирого, надійного, чесного та по-справжньому мужнього борця, воїна, чия жага до справедливості та правди споглядалася навіть у найсмутніші часи. І саме в такий час ти гордо та без роздумів підставляв своє чоло небезпеці, самовіддано захищався від ударів життя та відповідав на них» (А. Максим, кохана дівчина Дениса, прим. автор.-упоряд.).

Похований на Лісовому кладовищі (м. Київ, вул. Крайня, 3, ділянка 79).

**ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!
ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!
ВІЧНА НЕВМИРУЩА СЛАВА ДЕНИСУ РАЧІНСЬКОМУ!
ВІЧНА НАША ВДЯЧНІСТЬ!**

Допис на FB-сторінці @ Кафедра методології та методики суспільних дисциплін від 20 березня 2023 року

23 березня 2023 року в Українському коледжі імені Василя Сухомлинського відбувся урок-роздум «Герой сьогодні», присвячений 1-й роковині загибелі під час оборони Києва (лютий – березень 2022 року) випускника коледжу та випускника історичного факультету Національного педагогічного університету ім. М.П. Драгоманова (нині Український державний університет імені Михайла Драгоманова) Дениса Рачінського. У музеї В.О. Сухомлинського вчителі, старшокласники, гості зібралися на урок-роздум про людські цінності на прикладі історії випускника коледжу.

Кожного дня ми постаємо перед вибором, який маємо робити свідомо і незалежно, який буде вагомим настільки, що твоє «Я» буде на другому місці після родини, країни, суспільства, майбутнього.

Серед тисяч хлопців та дівчат нашої країни 24 лютого 2022 року перед вибором постав і Денис Рачінський, випускник Українського коледжу ім. В.О. Сухомлинського, у якого жодного сумніву не було щодо необхідності захищати свою родину, свою кохану, Україну від загарбників, що зазіхнули на найцінніше свободу. Але весняної ночі 20 березня 2022 року війна забрала життя юнака.

Під час уроку відбулася презентація книги-біографічного нарису у спогадах «Денис Рачінський. Боець на псевдо «Сталкер»» із серії «Нескорені українці» (ініціатор проєкту доктор історичних наук, професор кафедри методології та методики навчання суспільних дисциплін, заслужений працівник освіти України, професор Українського державного університету імені Михайла Драгоманова Ігор Анатолійович Коляда), яку було підготовлено і видано завдяки друзям Дениса, зокрема Семену Буженецькому, випускнику коледжу, рідним, близьким, учителям коледжу, однокласникам, викладачам університету.

Допис на FB-сторінці @ Кафедра методології та методики суспільних дисциплін від 27 березня 2023 року

Гідний син українського народу назавжди вписав своє ім'я на скрижалях новітньої історії України, в історію її незламної боротьби за незалежність.

Ультрас Динамо загинув у війні з Росією – українців закликають перейменувати вулицю в Києві на його честь.

Денис Рачінський загинув, захищаючи нашу землю від загарбників. Нещодавно його поховали на Алеї Героїв Лісового кладовища у Києві. Вболівальники «Динамо» закликають, щоб вулицю Комбінатну перейменували на честь загиблого героя.

«Раніше ми вже просували цю ідею через всі можливі канали зв'язку, але не досягли успіху через те, що збір підписів розпочався тільки після закінчення офіційного голосування», – розповів друг загиблого воїна «Футбол24».

Ми закликаємо всіх підтримати ініціативу вболівальників «Динамо» та вшанувати пам'ять Героя. Для голосування перейдіть за посиланням: «КИЇВ ЦИФРОВИЙ».

Допис на сторінці сайту «Футбол 24» від 10 квітня 2023 року 15:44

Допис на сторінці сайту «Динамо.Кієв.Уа.» від 10 квітня 2023 року 16:29

Нові перейменування в Києві: активісти підказали, за які прізвища голосувати, щоб вшанувати героїв війни

Вулиця Комбінатна – вулиця Дениса Рачінського.

Денис Рачінський – киянин, громадський активіст, урбаніст, доброволець Сил ТрО та ДФТГ «Мрія», загинув при обороні Києва у березні 2022 р.

Допис на сторінці інтернет-видання / газети «Новинарня. Новини України, що воює» від 10 квітня 2023 року 23:18

Реалізація історично-соціального проекту «СтудентИ» в артпросторі «SKLO» 9 квітня 2023 року д.і.н., проф. кафедри методології та методики суспільних дисциплін, заслужений працівник освіти України Ігор Коляда презентував книгу «Денис Рачінський. Босць на псевдо «Сталкер»». Це перша книга серії «Нескорені українці», присвячена нашому випускнику, який загинув у війні за Україну.

Допис на сторінці сайту Українського державного університету імені Михайла Драгоманова від 15 квітня 2023 року

Анастасія Фещенко

Хвилина мовчання: згадаймо Майданівця та активіста Дениса Рачинського.

Щодня о 9 ранку українці вшановують пам'ять усіх, чие життя забрала російсько-українська війна. Нині згадаємо Дениса Рачинського. 23-річний доброволець Денис Рачинський, позивний Сталкер, загинув 20 березня 2022 року в Києві. Коли виконував бойове завдання, у ТРЦ «Retroville», де він знаходився, поцілили російські ракети. Захиснику було 23 роки.

Денис народився 1998 року і жив у Києві. Хлопець завжди був активним учасником подій, які відбувалися у Києві, – від футбольних матчів улюбленого «Динамо» та музейних виставок до протестів Революції Гідності та розгону проросійських мітингів. Справжній молодий патріот. Тому, коли 24 лютого ворожі війська підступали до столиці, він не міг залишатися осторонь і одразу пішов у тероборону.

Хлопець любив спорт, займався карате кіокушинкай, брав активну участь у житті фанатського руху столичного футбольного клубу «Динамо». Вивчав Чорнобильську зону відчуження. Цікавився історією України та особливо – Києва. Ретельно вивчав рідне місто, фіксував на плівку архітектурні споруди, підземні шляхи, закинуті заводи та будівлі радянської доби.

Денис багато читав, дізнавався нове і незвичне та цікавився незалежною інформацією. Через це часто доводив свою думку і сперечався з вчителями Українського коледжу ім. В.О. Сухомлинського, у якому навчався.

Після нього вступив до університету ім. Драгоманова на факультет історії та археології, де періодично їздив на розкопки у Київську область. Цю любов до історії Денис проніс через все життя – від вивчення дерева роду власної родини до історичних перипетій Києва.

Цікавився й власним корінням, вивчив військовий шлях свого прадіда на війні, робив запити в архіви та в результаті зібрав всю інформацію про його бойовий шлях, медалі та нагороди, зробив експозицію на згадку про нього. А коли батьки подарували хлопцю металошукач, то він з татом і друзями частенько виїздив на

розкопки до колишніх міст бойових дій. Він зібрав чималу колекцію артефактів, а також військових та побутових предметів Другої світової війни.

Ще одне захоплення – любов до тварин: з народження Дениса у родині жив пес на прізвисько Річард, потім боксер Оскар, а зараз за своїм хазяїном дуже сумує боксерка Нікуся.

Після Майдану Денис вступив у перший масштабний добровольчо-волонтерський проєкт Цивільний Корпус «Азов», який утворився на початку війни з Росією та окупації Криму та Донбасу у 2014 році. Туди він запрошував своїх найближчих знайомих і друзів. Разом вони боролися з агітацією проросійських сил, зривали їхні мітинги, концерти та комуністичні зібрання. Також під керівництвом Дениса молоді активісти почали на лівому березі автономну боротьбу з незаконним гральним бізнесом. Його мама згадує, що хлопець мав до цього якусь особливу ненависть.

З перших днів повномасштабної війни Денис став на захист Києва й області. Спочатку був у складі підрозділу тероборони, а згодом – у лавах добровольчого формування територіальної громади «Мрія».

У 2022 році на службі Денис отримав позивний «Сталкер» – через своє захоплення мандрівками до Чорнобильської зони. Зона відчуження стала окремою сторінкою в історії хлопця.

«Все почалося з дитячої мрії – побувати у Зоні відчуження. Вирішив не відкладати цю витівку на майбутнє, тому склав маршрут, зібрав найкращих, перевірених роками хлопаків і рвонув до кордону Чорнобильської зони. Мета походу – за будь-яку ціну дістатися до її серця – «Міста-Привида», – так Денис описував свою першу мандрівку як сталкера.

Він почав вивчати флору, фауну і ландшафт, маленькі села, дізнавався про місця, відомі лише єгерям і лісникам. Все це Денис докладно описував у своєму Інстаграмі. Саме тут частково збереглася частина його життя і буднів. *«Я з ним ходив ще в перші подорожі Зоною відчуження. У нас була компанія із близько десяти людей, які були дуже дружніми між собою, – згадує друг Семен – Денис був відповідальним за походи, все організовував і завжди все знав. Хоча ставалося і непередбачуване – погода була жахливою, хтось губився дорогою, якось у зоні нас зловили правоохоронці. А одне із найбільш яскравих спогадів – це зустріч світанку на радіолокаційній станції Дуга, під акомпанемент далекого співу півнів».*

«Усі пам'ятають сина як світлого, щирого, веселого, надійного, чесного, мужнього, незламного борця та воїна. Палкий націоналіст і патріот України», – розповіла мама загиблого Жанна.

Востаннє мама і син розмовляли зранку 20-го березня. Тоді Денис не розповів, що цього дня ввечері він повинен чергувати біля ТРЦ «Retroville». Потім пані Жанні стало відомо, що під час удару російської ракети Денис вийшов із будівлі, але це його не врятувало. Разом із його групи тероборони загинув ще один хлопець, інші із пораненнями змогли вибратись з-під завалів. Згодом четверо його друзів пішли воювати на фронт, один з яких минулого місяця загинув. Саме цей хлопець знайшов тіло Дениса після обстрілів ТРЦ «Retroville». Зараз вони поховані поруч на Лісовому кладовищі. Кохана дівчина Дениса Анастасія, з якою він зустрічався останні півтора року, розповідає, що відчула яскраву особливість хлопця з першої розмови й впевнилась у цьому згодом під час зустрічі.

«Мене одразу ж захопила в ньому ця його незламна серйозність, рішучість, прагматичність, що якимось чином так легко поєднувалась із його легкою на підйом натурою, жартами, іронічними розповідями із життя», – згадала Анастасія.

Вони вдвох теж багато подорожували, гуляли та досліджували Київ і рідне місто Насті Хмельницький, а також їздили до Карпат та здійснили с ходження в гори.

Їх остання зустріч була за десять днів до початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну. Дівчина, як зазвичай, поїхала до Хмельницького, і вже уявляла, як через два тижні вони знову зустрінуться та поїдуть туди, куди давно планували... У цей час Денис уважно стежив за тривожними новинами й розумів, що на всіх чекає.

«Він завжди вірив у найкраще, але був готовий до найгіршого. Знав, без краплини сумніву, що піде захищати рідний дім і близьких людей, – сказала Анастасія. – Я ним дуже сильно пишаюся. Досі дивуюся, як він поєднував в собі цю неймовірну мужність, вміння брати відповідальність за себе та близьких, разом із такою чудовою, трішки дитячою, здатністю радіти дрібницям та кожному дню».

«Главком» долучається до хвилини мовчання. Ми вшановуємо пам'ять усіх українців, які загинули у боротьбі за Батьківщину. Ми згадуємо загиблих від рук російських загарбників, запалюємо свічки пам'яті та схиляємо голови у скорботі під час загальнонаціональної хвилини мовчання, вшановуючи світлу пам'ять громадян України, які віддали життя за свободу і незалежність держави: усіх військових, цивільних та дітей, усіх, хто загинув в боротьбі з російськими окупантами та внаслідок нападу ворожих військ на українські міста і села.

Допис на сторінці сайту «Главком»
від 8 червня 2023 року 09:00
Він захищав рідний Київ та загинув за нього:
історія Дениса «Сталкера» Рачинського

Відео на Youtube-каналі «КИЇВ 24.»
від 1 липня 2022 року
Пам'яті Дениса «Сталкера» Рачинського –
фаната «Динамо» (Київ)

Відео на Youtube-каналі «Трибуна Героїв»
від 30 січня 2023 року
Допис на сторінці сайту «Вікіпедія»

САРАЖИНСЬКИЙ ОЛЕКСІЙ

САРАЖИНСЬКИЙ ОЛЕКСІЙ

25.06.1999 – 11.04.2022 рр.

студент історичного факультету Національного педагогічного
університету імені М.П. Драгоманова 2016 – 2020 рр.

Війна несправедлива і безпощадна! На жаль, маємо ще одну втрату в нашій
факультетській родині(((.

У бою на Луганщині загинув студент історичного (нині історико-філософського)
факультету 2020 року випуску Олексій Саражинський. Льоша запам'ятається як
позитивна, щира, добра та патріотична людина.

Вічна пам'ять! Герої не вмирають!
Щирі співчуття рідним!

Допис на FB-сторінці @Tetiana Meleshchenko
від 13 квітня 2022 року

Рубіжанський меморіал. Саражинський Олексій Олександрович (Коннор)

Народився 25 червня 1999 року в селі Кучаків, Бориспільського району, Київської області.

Хімік 2-го відділення радіаційної та хімічної розвідки взводу радіаційного, хімічного та біологічного захисту батальйону забезпечення військової частини 3018 Національної гвардії України, солдат.

8 квітня 2022 року російсько-окупаційні війська вдруге поцілили у цистерну з концентрованою азотною кислотою. 12 квітня 2022 року солдат Саражинський Олексій у складі відділення радіаційної та хімічної розвідки приймав участь у проведенні евакуації цивільного населення із зони хімічного ураження в районі населеного пункту Рубіжне Луганської області.

Проте російсько-окупаційні війська намагалися зірвати відкриття гуманітарного коридору для евакуації та під прикриттям великокаліберних кулеметів розпочали штурмові дії. Солдат Саражинський О. О., вступивши у стрілецький бій, стримував просування ворога, де своїми самовідданими діями не давав змоги окупантам захопити автобус з цивільним населенням. В ході бою Олексій Саражинський отримав вогнепальне поранення не сумісне із життям.

За сумлінне виконання службових обов'язків, відданість Військовій присязі та Українському народові, зразкове виконання службово-бойових завдань, особисту мужність і відвагу в складних умовах загрози життю та здоров'ю солдат Саражинський Олексій Олександрович нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Похований 19.04.2022 в селі Кучаків, Бориспільського району Київської області. Рубіжанська міська військова адміністрація висловлює щирі співчуття родині загиблого.

Вічна пам'ять та слава Герою!

Допис на сторінці сайту
Рубіжанської міської військової адміністрації
від 2 травня 2023 року 09:30

Антон Болбочан

Київщина пам'ятає: Олексій Саражинський із Бориспільщини віддав життя за Україну

У боях за місто Рубіжне на Луганщині загинув боєць взводу РХБЗ бригади швидкого реагування в/ч 3018 НГУ Олексій Саражинський на псевдо «Льоня» із Бориспільщини.

11 квітня 2022 року у битві на Луганщині загинув випускник історичного (нині історико-філософського) факультету 2020 року випуску Олексій Саражинський.

Він народився 25 червня 1999 року в селі Кучаків на Бориспільщині. Як і всі, ходив у садочок, навчався в школі. Закінчивши 11 класів, вступив до педагогічного університету імені Михайла Драгоманова на історичний факультет та успішно закінчив у 2020 році. Мама Саражинська Любов Володимирівна працює в садочку старшим поваром), а тато Саражинський Олександр В'ячеславович – працівник аеропорту.

Своїми спогадами про Олексія поділилася сестра Саражинська Катерина Олександрівна:

«Найперше, що пам'ятаю з дитинства та можу твердо сказати, що такого відважного воїна виростила саме мама, вона прищепила йому всі найкращі якості. Він говорив колись в дитинстві, коли його запитали: «Де твоя мамка?» у відповідь: «В мене не мамка, в мене – мамулічка». У них був дуже сильний зв'язок. Коли він був на війні, я йому говорила, що в нього є вірний ангел-охоронець і це мама. Що стосується ставлення до мене, то я можу сказати, що він був моїм другом, братом і татом. Колись в дитинстві я дуже захворіла і плакала біля мами. Він ходив колядувати і наколядував 14 гривень. Олексій віддав мамі ці гроші і сказав «зробити все тільки, щоб Катя не плакала». І так було протягом всього життя, мама нам привила дуже сильну любов і ми були один за всіх і всі за одного.

Льоші не стало 11 квітня і життя поділилось на «до» і «після»...»

Пробувши в гарячих точках 47 днів, бачивши оте все пекло, бувало, не ївши день, а, можливо, і кілька днів, він телефонував рідним і заспокоював: *«Не переживайте, в мене все добре»*.

Будучи там, він хвилювався за рідних більше, ніж за себе, хоча його життя було під постійною загрозою.

Класний керівник та вчителька української мови і літератури Неля Андріївна Дмитренко навчала Олексія із 5-го по 11-ий клас та запам'ятала, що він ніколи не брав участь у якихось хлопчачих сутичках, був дуже порядним і відповідальним, добрим і світлим, мав багато друзів. Олексій був неймовірно акуратним, мав дуже модні зачіски, часто їх міняв. Мама докладала багато зусиль, допомагаючи йому у навчанні: разом писали твори, вчили вірші, а інколи пекла пиріжки і Льоша пригощав ними і учнів, і вчителів. Ще Олексій дуже любив свою сестру Катю, оберігав і лелівав її.

Товариш по службі Олександр Борозенець, який отримав поранення у бою, коли загинув Олексій, нині лікується у госпіталі та пригадує:

Ми познайомилися у вересні 2020 року. 22-23 вересня проходили відбір у с. Старе Бориспільського району. Після того, як пройшли відбір, приїхали у частину та у жовтні підписали контракт із ЗСУ на три роки. З чималою кількістю претендентів нас двох запросили до військової частини 3018, яка тоді базувалася біля Гостомеля. Ми були молоді і недосвідчені добровольці, всьому доводилося ретельно навчатися. Але для Льоші (Олексія Саражинського) це було не складно, бо він був дуже розумним, прекрасно розбирався в топографії, допомагав командирі з оформленням документів та проведення переобліків. Історик-археолог за освітою, він був всебічно обдарованою людиною, знав безліч цікавих історій, заводив дуже багато знайомств, був щедрим, добрим та позитивним. До всього був ще й метким стрільцем. Три місяці ми разом із Льошею удосконалювали знання у місті Золочеві Львівської області безпосередньо по кваліфікації *«Радіаційний, хімічний та біологічний захист»*, бо, звісно, *що цей захист потребує спеціальних знань. За два тижні до війни нас запитали: «Хто хоче вирушити в зону ООС?»* І ми, не сказавши нікому – ні батькам, ні коханим, пішли добровольцями на ротацию. 23 лютого ми прибули в Северодонецьк, а 24-го вирушили на допомогу ЗСУ. З 8-го березня стоїмо в Рубіжному. Позиції наші дуже розкидані, і я, на жаль, не потрапив з Льошею разом, світла не було, зв'язку також. Нас мали перевести у Лисичанськ, бо там ворог зривав бочки з азотом».

В той день, коли Олексія вбили, командир прибув і хотів зібрати особовий склад взводу РХБЗ, перегрупувати і працювати за своєю спеціальністю. Але зробити це можна було лише в темну пору доби, тому що велися постійні обстріли з ворожого боку. До болю прикро і шкода, що десь 3-4 години не вистачило, аби забрати Льошу. Українські позиції обстріляли і Олексій отримав важкі поранення, несумісні із життям. Ще один бойовий побратим Олексія Олег Кекух розповідає про нього, як про

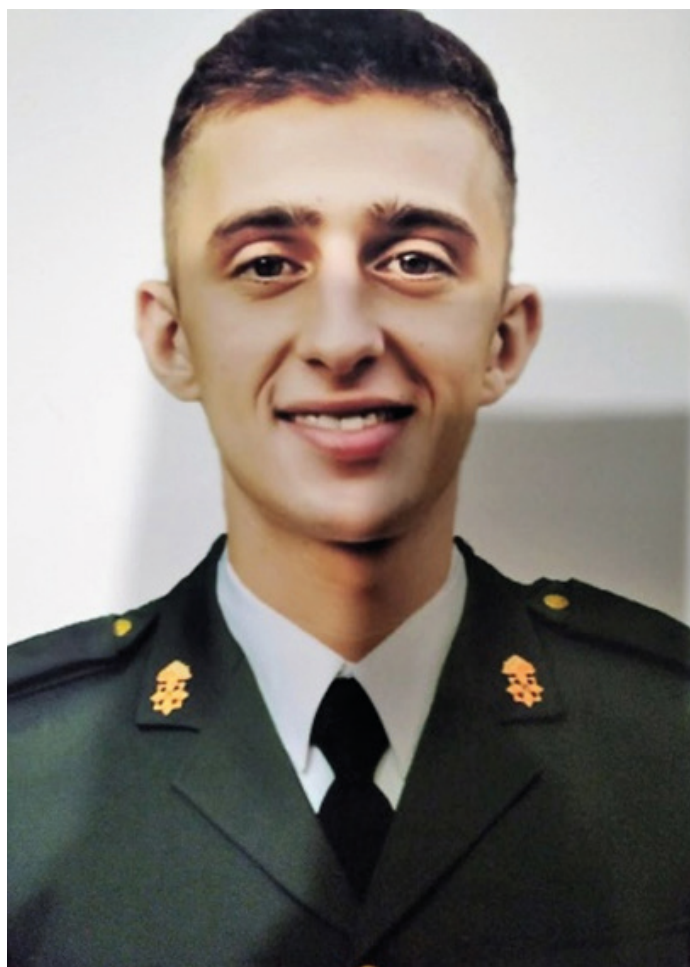
дуже відповідального, доброго, але справедливого. Він був справжнім: хоробрим, коли йшов у атаку, боявся, коли ворог накривав «градами», весело реагував на солдатські «приколи», мріяв після перемоги купити автомобіль, щиро кохав свою дівчину та турбувався про рідних.

Світлим мріям Олексія Саражинського не судилося збутися. Він поклав своє юне життя на вівтар свободи, гідності і незалежності України.

Вічна слава Герою!

Допис на сторінці інформаційного порталу «Моя Київщина» від 27 травня 2022 року 16:00

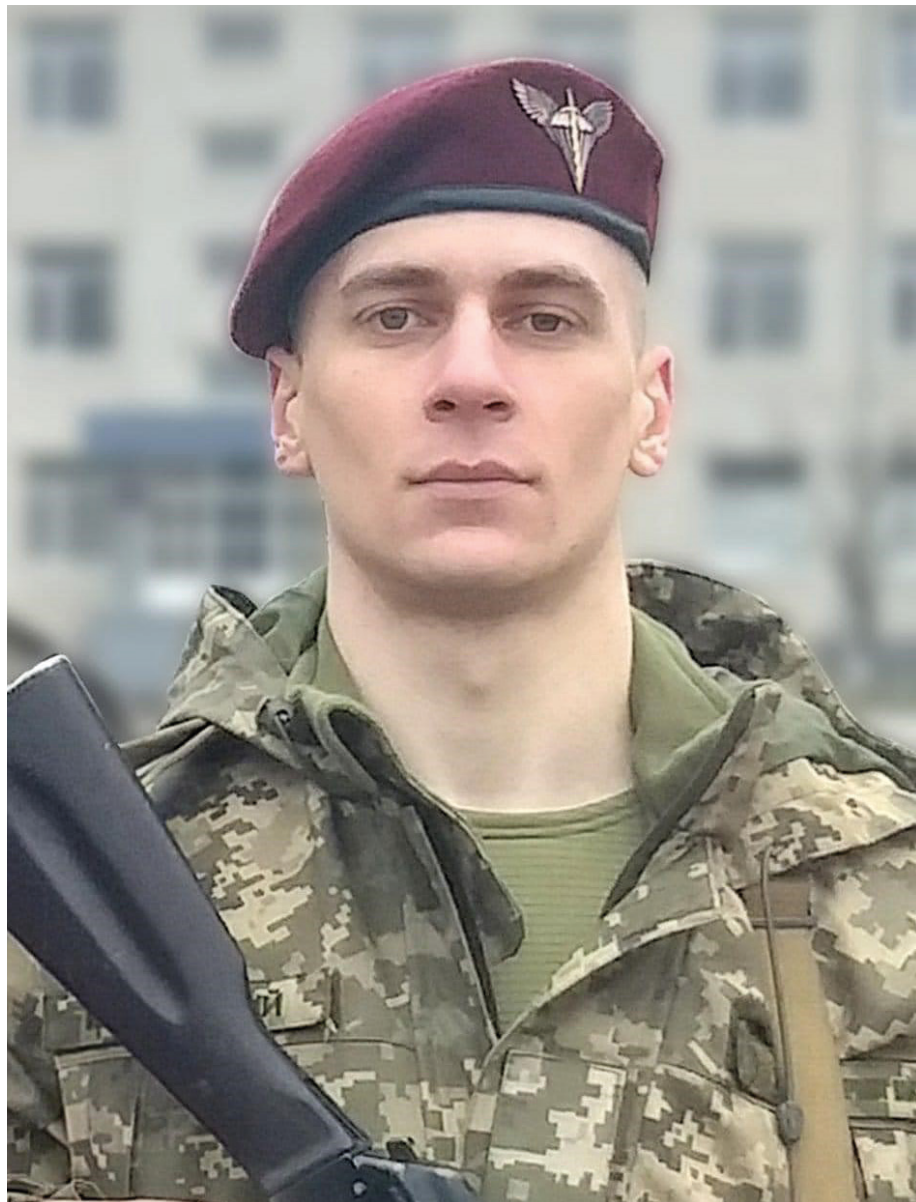
Указ президента України №409/2022 «Про відзначення державними нагородами» від 15 червня 2022 року

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі постановляю:

Нагородити орденом “За мужність” III ступеня **САРАЖИНСЬКОГО ОЛЕКСІЯ ОЛЕКСАНДРОВИЧА** (померло) – солдата.

Указ президента України №409/2022
«Про відзначення державними нагородами»
від 15 червня 2022 року

КРИВИЦЬКИЙ БОГДАН

КРИВИЦЬКИЙ БОГДАН

26.10.1995 – 25.05.2022 рр.

студент історичного факультету Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова 2013 – 2017 рр.

Вічна пам'ять герою Богдану Кривицькому! 25 травня 2022 року у боях з російськими окупантами за волю України біля Слов'янська загинув наш земляк, український десантник Богдан Кривицький.

Кривицький Богдан Миколайович народився 26 жовтня 1995 року. У 2013 році закінчив Боярський навчально-виховний комплекс «Гімназія-ЗОШ I ступеня».

У 2017 році здобув вищу освіту в Інституті історичної освіти Національного педагогічного університету ім. М. П. Драгоманова, факультет – історичний, спеціальність – міжнародний туризм.

Богдан Кривицький мав потужний духовний стержень, адже був вихованцем Пласту у Боярці, зокрема, гуртка «Лицарі» куреня УПЮ ч. 75 імені Героїв бою під Крутами, членом підготовчого куреню УПЮ імені Федора Черника.

Молодий чоловік служив за контрактом у Десантно-штурмових військах Збройних Сил України, після демобілізації працював маркетологом, але з першого дня повномасштабної російської агресії проти України знову зголосився до лав Збройних Сил України.

За словами друзів, Богдан *«умів бути справжнім: коли жартував, коли грав на гітарі, коли із захопленням розповідав про китайську мову і коли пішов на фронт»*. Життя юнака було коротким, мов спалах, але насиченим подіями, здобутками. А також палкими мріями. Одна з них – вільна, незалежна і самодостатня Україна. На жаль, він вже не зможе здійснити свої мрії. Але найголовнішу заповідав здійснити нам.

Захистимо нашу державу, виберемо незалежність, відбудуємо Україну!
Нехай смерть наших Захисників та Героїв не буде марною.

Похорон і прощання з Богданом Кривицьким відбудеться 2 червня 2022 року о 12:00 у Покровському храмі Православної Церкви України в Боярці (вул. Білогородська, 11-б).

Допис на FB-сторінці
@Боярський інформаційний центр
від 31 травня 2022 р.

Серце і душа реветься на шматочки!
Знову втрати!

Випускник історичного факультету
(наразі історико-філософського)
2017 року Богдан Кривицький
загинув на фронті, захищаючи
українську землю. Вічна слава
Герою!

Допис на FB-сторінці @Tetiana Meleshchenko
від 30 травня 2022 року

Богдан Кривицький 25 травня 2022 року

Старший солдат Богдан Кривицький, позивний Крива, загинув 25 травня 2022 року під час виконання бойового завдання біля міста Слов'янськ на Донеччині. Життя 26-річного бійця обірвав ворожий артилерійський обстріл

Богдан народився у місті Боярка Київської області. Навчався у Києві-Святошинській районній гімназії. Був пластуном боярського гуртка «Лицарі» 75-го куреня імені Героїв бою під Крутами. Здобув музичну освіту, грав на флейті та укулеле, співав пісні. Займався плаванням і дзюдо. Вивчав англійську, французьку та японську мови. Цікавився історією, тому вступив на історичний факультет Київського державного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова. Брав участь у Революції Гідності.

З 2019 року Богдан служив у ЗСУ за контрактом. Був бійцем 95-ї окремої десантно-штурмової бригади. Воював на території ООС.

З перших днів повномасштабної війни чоловік у складі свого підрозділу продовжував боронити Україну від російських окупантів. Богдан виконував обов'язки командира взводу.

На початку травня 2022-го старший солдат Кривицький був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня, який так і не встиг отримати. А вже посмертно – орденом «За мужність» II ступеня.

«Він був ініціативним і відповідальним, розумним і впевненим у собі, рішучим і справедливим. Завжди дбав про товаришів. Богдан ніколи не ховався за чужими спинами, був першим у житті та в бою, ніколи не показував страху. Він був кращим – справжнім воїном, справжнім командиром, справжнім чоловіком, гідним поваги», – написали на сайті «Пласту»

Поховали десантника у рідному місті. У Богдана залишилися батьки, брат і безліч друзів.

Платформа пам'яті Меморіал. Загиблі у війні Росії проти України. 95 окрема десантно-штурмова бригада.
Богдан Кривицький

Богдан Кривицький Історія Пласту

26 жовтня 1995 у м. Боярка, Київської обл.

25 травня 2022 загинув поблизу м. Ізюмом Харківської області

Обставини загибелі

25 травня 2022 року під час виконання бойового завдання по замінуванню ворожої техніки Богдан загинув разом із побратимами під м. Ізюмом Харківської області (с. Довгеньке). На це завдання він також пішов першим.

Вихованець Пласту

Син Миколи Кривицького та Владислави Пожарської. Народився у місті Боярка Київської області. Закінчив Києво-Святошинську районну класичну гімназію.

Богдан мав різноманітні захоплення і тверді переконання. Він був пластуном боярського гуртка «Лицарі» 75 куреня ім. Героїв бою під Крутами, отримав музичну освіту, грав на флейті та укулеле, співав пісні, був дуже артистичним, часто жартував, мав багато друзів і завжди був у центрі уваги. Він займався плаванням і дзюдо, вивчав англійську, французьку та японську мови. Богдан цікавився історією, закінчив історичний факультет Київського державного педагогічного університету ім. Драгоманова. У 19 років ще студентом був учасником Революції гідності.

У грудні 2019 року Богдан став на захист Батьківщини. Він хотів бути справжнім воїном, тому місцем служби обрав легендарну 95 окрему десантно-штурмову бригаду, яка славиться своєю бойовою історією.

У складі свого військового підрозділу Богдан був учасником бойових дій ООС, а з початком повномасштабного російського вторгнення 24 лютого 2022 року брав участь у боях на найгарячіших ділянках фронту.

Богдан пройшов курси підготовки сержантів і виконував обов'язки командира взводу. Він був ініціативним і відповідальним, розумним і впевненим у собі, рішучим і справедливим і завжди дбав про товаришів.

Богдан ніколи не ховався за чужими спинами, був першим у житті та у бою і ніколи не показував страху. Він був кращим – справжнім воїном, справжнім командиром, справжнім чоловіком, гідним поваги.

Під час служби Богдан двічі отримав почесний нагрудний знак Головнокомандувача Збройних Сил України «За вірцевість у військовій службі», був неодноразово відзначений почесними грамотами.

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Указом Президента України №313/2022 від 5 травня 2022 року Богдан був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Цю нагороду він не встиг отримати.

25 травня 2022 року під час виконання бойового завдання по замінуванню ворожої техніки Богдан загинув разом із побратимами під м. Ізюмом Харківської області (с. Довгеньке). На це завдання він також пішов першим.

Нагороджений Залізним Пластовим Хрестом 2 червня 2022 року. Відзнака вручена родині під час похорону.

Похований Богдан Кривицький у м. Боярка на старому кладовищі на Алеї Героїв.

Він поширив відеозапис прижиттєвого інтерв'ю Богдана, котре він давав уже під час повномасштабного російського вторгнення.

Богдан Кривицький родом із Боярки. Історик за освітою, закінчив музичну школу за фахом гри на флейті, захоплювався спортом. Активний учасник студентських акцій протесту під час Революції Гідності.

З 2019 року — контрактник Десантно-штурмових військ ЗСУ.

Загинув 25 травня у бою в районі Слов'янська на Донеччині. 1 червня з ним попрощалися на малій батьківщині.

Допис на сторінці інтернет-видання / газети
«Новинарня. Новини України, що воює»
від 28 червня 2022 року 11:04

Допис на сторінці історичного блогу
«100 кроків. Історія Пласту»

Залужний нагадав про цінності Конституції, опублікувавши прижиттєве інтерв'ю з полеглим молодим командиром 95 одшбр

Головнокомандувач Збройних сил генерал Валерій Залужний нагадав про цінності закладені в Конституції України, опублікувавши в фейсбуці прижиттєве інтерв'ю із полеглим молодим командиром 95-ї окремої десантно-штурмової бригади ДШВ ЗСУ Богданом Кривицьким.

Матеріал поширений у вівторок, 28 червня, – у День Конституції України.

Головком нагадав статтю 17 Конституції України:

«Захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу».

«Кращі із кращих віддають життя за Україну. Ціна свободи висока. Пам'ятаймо про це! Богдан Кривицький, командир взводу 95 одшбр, 26.10.1995-25.05.2022», – написав Залужний.

Євгенія Ковалевська

«Мамо, нашого тата більше немає?» Історії військових, які загинули на війні

Уривок про Богдана Кривицького «Богдан з того світу буде нам помагати їх вбивати»

Маленька церква, вщерть заповнена людьми, які не припиняють йти чергою з квітами. Пронизливо дзеленчали дзвони. Коли над труною підняли прапор, усі присутні підхопили гімн України. А потім усі впали на коліна, найперші - найстарші.

Так у другий день літа у Боярці хоронили загиблого військового 95-ї окремої десантно-штурмової бригади Богдана Кривицького.

Останнім на кладовищі залишився батько. Сказав - зараз викурю сигарету і розкажу. *«Це мій син. Старший син. 26 років. Він був справжнім вояком, командиром взводу. Збирався продовжувати службу, вчитися на сержанта», – розповідає батько Богдана Микола.*

Він сам служить – у флоті. Ще один його син, Іван, служить у сухопутних військах. Третій син залишається з матір'ю.

«Хай ідуть до нас. На нашій землі нам їх буде легше вбивати. Дайте нам зброю. З іншим ми розберемося», – каже Микола і додає: «Богдан не мертвий. Він буде нам помагати з того світу».

Богдан Кривицький був пластуном. Його нагородили Залізним пластовим хрестом – відзнакою для членів ПЛАСТУ – української скаутської організації, які загинули за Україну.

Це вже 12-й хрест вручений загиблим пластунам з 2014 року та 6-й після 24 лютого. Такий хрест у Тернополі отримала родина загиблого українського військового Віталія Дереха.

Допис на сторінці сайту BBC News Україна від 15 червня 2022 року

25 травня під Слов'янськом загинув – Богдан Кривицький

Прощання з Богданом відбудеться 01.06 о 12.00 у Храмі Покрови Пресвятої Богородиці (Білогородська, 116).

25 травня під Слов'янськом загинув старший син нашої вчительки Пожарської Владислави Анатоліївни – Богдан Кривицький.

Прощання з Богданом відбудеться 1 червня у Храмі Покрови Пресвятої Богородиці (Білогородська, 116).

Герої не вмирають, Богдан завжди буде в серці його батьків, рідних, вчителів, друзів! Ми маємо пам'ятати, бути гідними та вдячними, продовжувати справу героя!

Вічна пам'ять! Героям Слава!

Просимо всіх, хто хоче виявити повагу до Героя та виразити співчуття родині, слідкувати за інформацією на сторінці ліцею.

Допис на сторінці телеграм-каналу
«Погляд Київщина – Інформаційна агенція»
від 31 травня 2022 року

Указ президента України №541/2022 «Про відзначення державними нагородами України» від 29 липня 2022 року

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі постановляю:

Нагородити орденом «За мужність» II ступеня КРИВИЦЬКОГО Богдана Миколайовича (посмертно) – старшого солдата.

Указ президента України №541/2022
«Про відзначення державними нагородами України»
від 29 липня 2022 року

Боляче усвідомлювати. Світлини із цього фотозвіту з нуля ми постили у ФБ 13 травня. Станом на зараз, знаємо точно про трьох хлопців з фото, яких уже нема з нами. І тепер ми пишемо про них, щоб пам'ятати.

Богдан Кривицький, Павло Романенко, Вадим Журавський, 95 ДШБр

Допис Твіт Український ветеранський фонд
@veteranfundua
від 14 червня 2022 року 8:52

«Кращі із кращих віддають життя за Україну»
Відео на офіційному каналі
Генерального штабу Збройних Сил України

Проект «Герої» - Богдан Кривицький.
Третій випуск
Відео на Youtube-каналі Olga Butko

ПОЖАЛЮК ВОЛОДИМИР

ПОЖАЛЮК ВОЛОДИМИР

12.04.1998 – 29.05.2022 рр.

студент історичного факультету Національного педагогічного
університету імені М.П. Драгоманова 2015 – 2018 рр.

Війна забирає цвіт нації, у вічність ідуть захисники Батьківщини. Скільки горя та втрат несе українському народові боротьба за свою Незалежність.

Втрата та біль вкотре прийшли до нашої громади...

Захищаючи Україну від загарбницьких рук російських окупантів 29 травня загинув наш земляк, воїн, Герой Пожालюк Володимир Стахович, 1998 р.н., житель м. Бар.

Володимир самовіддано боронив нашу країну, її незалежність та віддав своє життя за право кожного українця жити у вільній та суверенній державі. Він назавжди у наших серцях, у думках, у молитвах, у жертвній і відданій боротьбі, у щоденній праці, яка наближає нашу перемогу, у свідомості нових поколінь...Ми не маємо права забути, не маємо права здаватись...заради нього, заради кожного з Героїв!

Привезуть нашого Захисника сьогодні вночі. Чин поховання відслужить отець вдома, по вул. Каштанова, буд. 7а, завтра, 11 вересня, об 11 год. Прощання з нашим Захисником відбудеться на майдані Святого Миколая орієнтовно о 12 год. Давайте гідно проведемо Героя-Захисника України до місця останнього спочинку. Нехай ніщо не завадить прийти на центральну площу, щоб помолитися й віддати гідну шану воїну, який поповнив лави воїнства небесного!

Щирі співчуття родині та близьким в хвилину невимовного горя...Нехай Всевишній допоможе пережити гіркий біль непоправної втрати. Вічна пам'ять і Слава Герою! Вклоняємося до землі, дякуючи за захист!

Допис FB-сторінці @ Барська міська рада
від 10 вересня 2022 року

На жаль, хороші новини останніх днів, які радують, обнадіюють і надихають переплітаються з сумними новинами про втрати. Захищаючи рідну землю, ще 29 травня загинув колишній студент історичного (а зараз – історико-філософського) факультету НПУ імені

М.П. Драгоманова Володимир Пожалюк (тепер отримали підтвердження) Сьогодні в м. Бар на Вінниччині відбулося прощання з героєм.

Володя запам'ятається нам щирою, доброю та простою людиною.

Вічна пам'ять! Спочивай з миром!

Пам'ятаємо всіх загиблих героїв та усвідомлюємо, якою ціною досягаються сьогоднішні перемоги на фронті.

Допис FB-сторінці @ Історичний факультет
УДУ імені Михайла Драгоманова
від 11 вересня 2022 року

Володимир Пожалюк

Вже рік пройшов, як ти покинув хату,
Сказав: «Не можу залишатись в стороні...
Не плачте, мої рідні, мамо й тату,
Ви ж бачите, Україна у вогні..»

«Герой» – слово, яке здатне змінити наше життя і долю, прийняті рішення. У житті кожної людини є свої герої. Ці люди вселяють у наші серця надію та віру. Їх неможливо забути. Барська громада також не має права забути жодного Героя!

Сьогодні минає рівно рік, безкінечно довгий рік, як наша громада втратила одного з своїх Героїв – молодого, сповненого сил і мрій про майбутнє патріота – Володимира Пожалюка.

Пожалюк Володимир Стахович народився 12 квітня 1998 року в с. Журавлівка Барського району. У 2015 році закінчив Барську гімназію №2. Вищу освіту здобував у м. Київ у Національному педагогічному університеті ім. М.П. Драгоманова на історичному факультеті. В дитинстві та підлітковому віці активно займався спортом. Був у своїх планах на життя, був впевнений, що зможе зробити дуже багато.

Та втрутилась страшна, безжалісна війна, через яку Володимир не встиг зробити чимало добрих справ, не встиг одружитись, не встиг народити дітей, власне, не встиг пожити на цьому світі...

Призваний на військову службу 12 вересня 2021 року Солом'янським районним у м. Київ ТЦК та СП. Службу проходив у м. Житомир, 95 ОДШБ, спеціальність – зовнішній пілот БПЛА.

З грудня 2021 року служив в зоні ООС (Донецька область). З початку повномасштабного вторгнення рашистських військ брав участь в обороні н.п. Ізюм, Кам'янка, Довгеньке Харківської обл.

23 травня 2022 року Володимиру було вручено почесний нагрудний знак Головнокомандувача ЗСУ *«За вірцевість у військовій службі»* II ступеня.

29 травня 2022 року, відбиваючи чергову атаку ворожої ДРГ на позиції свого підрозділу, старший стрілець-кулеметник десантно-штурмового взводу, проявивши справжню мужність і високий героїзм, Володимир Пожालук загинув.

Сильний духом, розумний та надзвичайно добрий – таким був наш Герой, таким його запам'ятають назавжди. Він був чесним і дуже справедливим, завжди готовий допомогти, і, як показала лиха година – готовий захищати навіть ціною свого життя.

Він дуже поспішав жити. Коли кудись їхав, завжди казав фразу усім: «Бережіть себе», а самого себе не вберіг...

Позаду рік невимовного болю від важкої втрати. Фізично він пішов від нас, але духом залишився з нами. Бути справжнім Воїном – означає жити вічно! У наших серцях, в нашій пам'яті, в прийдешніх поколіннях, у віках!

Є зла сила, що може забрати з життя, та з пам'яті – ніколи! Він був Героєм за життя, тепер він Герой у вічності!..

Допис на сторінці сайту
Барської міської ради

Допис в телеграм-каналі «BarNews.City»
від 29 травня 2023 року 00:17

НАКОНЕЧНИЙ ПАВЛО

НАКОНЕЧНИЙ ПАВЛО

20.05.1997 – 18.06.2022 рр.

студент історичного факультету Національного педагогічного
університету імені М.П. Драгоманова 2016 – 2021 рр.

Війна забирає найкращих... Всю глибину та сутність цього вислову розумієш, коли війна торкається наших студентів... Сьогодні на історико-філософський факультет прийшла трагічна звістка – загинув випускник магістратури цього року, «хребет» групи суспільствознавців (так з друзями вони себе називали і це була правда!) - Павло Наконечний. Він загинув заради нашого майбутнього, щоб ми всі могли жити вільними людьми у нашій незалежній вільній Україні.

Павло назавжди залишиться в нашій пам'яті і в наших серцях! Кафедра методики навчання суспільних дисциплін і гендерної освіти та вся Драгоманівська родина висловлює глибокі співчуття родині та близьким...

Допис на FB-сторінці @ Кафедра методології
та методики суспільних дисциплін
від 18 червня 2022 р.

Павло Наконечний, випускник магістратури цього року. Збирався продовжити навчання в аспірантурі. «Хребет» групи суспільствознавців (це він з друзями так себе позиціонували, і це була правда)! Один з кращих у всьому!!! Наче вчора вручала йому диплом. А сьогодні війна забрала його життя... Спочивай з миром, наш Герою! Шана і співчуття батькам і всім рідним і близьким!

Світла і вічна пам'ять ГЕРОЮ!
Слава Україні! Героям слава!

Допис на FB-сторінці @ Tetiana Meleshchenko
від 18 червня 2022 року

Історик.
Координатор організації «Поклик Яру».
Людина, що продовжувала справу
Євгена Коновальця, Василя Чучупки,
Юрія Горліс-Горського і ще багатьох
в'їданих націоналістів.
Він загинув за українське майбутнє.
Він щиро вірив в те, що робив.
Він був ідейником, якого наслідувала
вся команда ПЯ і ще багато людей.
Він — схід сонця нашої Держави.
Будь певен, Друже, твоя справа житиме
і продовжуватиметься у серцях
відповідальної молоді нашої країни.
Присутній!

Допис на FB-сторінці @ Поклик Яру
від 18 червня 2022 року 20:48

«У загальній історії нашої Держави я —
тільки елемент, як і всі ми. І
загибель зараз — це честь»
Він загинув Героєм.
Його життя було суцільним рухом.
Він робив або на совість, або ніяк.
Ми не прощаємося. Ти будеш жити віч-
но в наших образах і в продовженні
спільної справи. Дякуємо за Чин, Брате

Допис на FB-сторінці @ Поклик Яру
від 18 червня 2022 року 20:48

Спочинвай з миром, наш Герою! Світла тобі пам'яті!

На фронті загинув наш випускник

У Національному педагогічному університеті імені М.П. Драгоманова ще одна важка втрата. Захищаючи Батьківщину, загинув випускник магістратури цього року історико-філософського факультету Павло Наконечний.

Паша — «Хребет» групи суспільствознавців (це він з друзями так себе позиціонували, і це була правда)! Один з кращих у всьому. Збирався продовжити навчання в аспірантурі. Воював під позивним «Історик». А ще його знають як Павла «Добротворського», який займався національно-патріотичним вихованням, був координатором організації «Поклик Яру». Буквально 13 червня він зробив такий допис у фейсбуці:

«Війна — це здебільшого очікування. Очікування дає великий привілей, якого не вистачало в мирному житті — час на роздуми. Час подумати за минуле і помріяти про щасливе майбутнє після перемоги. Останні два роки свого життя я провів максимально усвідомлено. Не було жодного дня, за ці роки, без «Поклик Яру» в моїй голові.

Поступова і системна розбудова невеликої, але ідейної організації, що живиться натхненням з роману «Холодний Яр». Чому вийшло? Бо Люди. Жоден ресурс не має значення без Людей. ПЯ — це Люди, які змогли переступити свої слабкості і обрати альтернативу. Я збирав цих Людей довго і наполегливо, виховував їх і водночас себе, щоб бути прикладом. Я щасливий. Бо можу спостерігати, як ці Люди готуються працювати влітку навчаючи молодь рятувати життя. Без мене і ще чотирьох членів команди, які взяли в руки зброю. Це доводить, що почата мною справа стала нашою. Що це рух, який неможливо зупинити і який буде рости і жити себе новими Людьми.

Я мрію. Мрію, що в «Поклик Яру» будуть десятки людей, що будуть пропорційно збільшувати масштаб нашої роботи і запалювати вогонь Холодного Яру в людських серцях. Мрію, що цього року наша команда зросте новими Людьми і буду щасливий бачити, як відповідальна молодь формує генерацію з зовсім іншим підходом до життя. І колись, крізь роки буде приємно знати, що саме Ти стояв біля витоків цього нестримного руху, що набирає обертів». Павло жив, мріяв, захищав — все робив на повну! Віримо, що його справа буде мати продовження і тим самим закарбує його життя у пам'яті покоління.

Колектив НПУ імені М.П.Драгоманова висловлює глибоку повагу батькам, які виховали такого сина – щирою патріота нашої держави, щирі співчуття та підтримку рідним, близьким та друзям. Прес-служба університету (за матеріали історико-філософського факультету)

Спочивай з миром, наш Герою! Світла тобі пам'ять!

Прощальне слово

Будучи студентом 3 курсу історичного факультету та відповідаючи на запитання анкети, запропонованої професором Шкурком І.І., Павло Наконечний

«Я мрію – про міцне розумне українське суспільство, яке знає своє минуле, а отже, може будувати своє майбутнє.

Я мрію – що в Україні запанує, моя рідна, одна державна українська мова і кожен українець не буде розмовляти суржиком, бо мова, я вважаю, – ознака культурної людини. Українська мова виокремлює нашу націю.

Я мрію – подорожувати Україною, відвідати усі її історичні місця.

Я мрію – здійснити навколосвітню мандрівку».

Під час однієї з наших розмов Павло сказав:

– *« Я хочу бути справжнім вчителем історії.*

– *Я хочу бути вихователем свідомо мислячих громадян нашої країни.*

Виховання майбутніх поколінь – моє призначення!»

Павле, Ти став Справжнім Вчителем історії та Справжнім Вихователем для своїх учнів і вихованців.

Павле, Ти став для них Зорею, що провіщує схід Сонця.

Павле, Ти став для них Незгасимою Зорею на небосхилі України, що Світлом своїм завжди вказуватиме їм Шлях на життєвому роздоріжжі.

Павле, Ти був нашим Захисником на українській землі. Нині Ти став нашим Христовим Воїном-Оборонцем у Царстві Небесному, бо Господь Праведників у Своєму Царстві садить по Праву Руку.

Вічна слава і вічна пам'ять Герою історіку Павлу Добротворському, що власним життям витворив Славу України!

Допис на сторінці сайту НПУ імені М.П.Драгоманова від 20 червня 2022 р.

Роман Коваль

Павло Юрійович Наконечний «Добротворський»-«Історик»

(20.05.1997, Черкаси – 18.06.2022, Миколаївщина)

Болюча втрата! У лавах ССО загинув Павло Добротворський, лідер Громадської організації «Поклик Яру». Я вважав його продовжувачем справи, яку почав у Холодному Яру в 1995 році.

Павло був у мене вдома, читав мої книги, планував запросити до Національного педагогічного університету ім. Михайла Драгоманова, де він навчався, презентувати книгу про Миколу Міхновського.

Я дивився на його світле, розумне, расово чисте обличчя, досконале струнке тіло, й серце раділо, що є у нас такі діти. А який він був ентузіаст! Його не треба було підганяти, йому не треба було нагадувати. Він усе робив швидко, вправно, легко. Він був авторитетом для молоді, він об'єднував молодь навколо ідеї Самостійної України, навколо Холодного Яру.

«Поклик Яру» організував літні табори, організував смолоскипну ходу на пам'ять про Головного отамана Холодного Яру Василя Чучупаки. Велика втрата!

Ставлю його в один ряд з Романом Ратушним та Георгієм Ткаченком, командиром «Фрайкора», Героєм України (посмертно). Павла і поховать біля Георгія, на Холоднорському плато, біля Мотриного монастиря, який обов'язково стане українською твердиною, чоловічим монастирем, де послужниками будуть ветерани українсько-російської війни.

«Історик» сам наперед все написав: *«Це війна. І на ній будуть вмирати. І, може, я теж помру. Проте, я психологічно готовий прийняти смерть і хочу, щоб я не мав страху в цей момент. Щоб кацап не бачив, як я боюсь. У загальній історії Держави я – тільки елемент, як і всі ми. І загибель зараз – це честь. Ми станемо прикладами для наступних. Як для нас зараз холоднорськи».*

Я можу загинути і все. Як і ти, і наші батьки. В бою або під завалами знищених будівель. Проте зараз, поки живий – борись і вчись. Все вийшло, як і казав Горліс-Горський. *«Коли я впаду, мою кров вип'є рідна земля, щоб виростити з неї траву для коня того, хто стане на моє місце».* Честь».

Козакам слава!

Допис на сторінці сайту
«Політичний форум міста Знам'янки»
від 20 червня 2022 року 13:20

Допис на сторінці сайту газети
«Незборима нація»

Професор Ігор Коляда

ЩЕ ОДНА ВТРАТА, ЩЕ ОДНЕ ЖИТТЯ...

В ході українсько-російської війни Україна втрачає своїх найкращих синів. 18 червня на полі бою загинув студент 2016-го року випуску Павло Наконечний. З першого дня, вступивши до лав ЗСУ, Павло мужньо захищав нашу Батьківщину. Виконуючи бойове завдання, загинув від ворожого артобстрілу. Саме таких як Павло називали «цвіт нації», адже в свої 25 років він встиг організувати табір патріотичного виховання молоді «Поклик Яру», вірив в краще майбутнє для України та невпинно боровся за нього.

Викладачі та одногрупники пам'ятають його як світлу, добру та чуйну людину. Під час навчання в коледжі очолював студентський парламент, де активно приймав участь в житті коледжу та був прикладом для наслідування. Після закінчення коледжу навчався на вчителя історії України, за що й мав позивний «Історик». Він любив Україну та був її щирим патріотом. Невимовна біль сповнює наші серця від такої втрати.

Висловлюємо глибокі співчуття рідним та близьким Павла.
Вічна пам'ять герою! Слава Україні!

Допис на FB-сторінці
@ Кафедра методології та методики
суспільних дисциплін
від 20 червня 2022 року 23:11

Одногрупники та класний керівник Павла

Допис на сторінці сайту
Лубенського лісотехнічного фахового коледжу
від 21 червня 2022 року

*Сьогодні плакало небо... Плакали люди... Плакало серце... прощалися з Істориком...
Споживай з миром! Будь на варті небесної армії, захищай нас звідтіля! Ми не підведемо!!! Вічна пам'ять! Вічна слава! Україна понад усе!*

Допис на FB-сторінці
@ Tetiana Meleshchenko
від 22 червня 2022 року

«Твоє життя належить не тобі, а Холодному Яру і Україні»

Сьогодні на Площі Слави в Черкасах відбулося вшанування пам'яті Історика. Батьки, побратими, друзі та всі небайдужі віддали шану герою, який загинув за українське майбутнє.

Віримо, що зараз Історик тисне передпліччя Євгену Коновальцю, Юрію Горліс-Горському, Василю Чучупаці та багатьом гідним націоналістам.

Честь! Слава! Вічна пам'ять! Він став новим борцем з Холодного Яру.
Дякуємо за Чин!

Допис на FB-сторінці
@ Tetiana Meleshchenko
від 22 червня 2022 року

Сьогодні попрощалися в Черкасах з нашим випускником історичного факультету Павлом Наконечним (позивний – «Історик»), який загинув 18 червня у війні з російськими окупантами.

Павло працював вчителем у школі, був засновником та координатором громадської організації «Поклик Яру», займався вихованням свідомої й патріотичної молоді, формував їх духовні й культурні цінності.

Та російські загарбники забрали його життя ...

Викладачі, студенти та випускники провели в останню дорогу свого вихованця та друга. Для Драгоманівської родини, як і для всієї України, це справді надзвичайно велика втрата...

Допис на FB-сторінці
@ УДУ імені Михайла Драгоманова
від 22 червня 2022 р. 21:26

Пам'ять про Павла живе!!! І житиме, поки будуть продовжувачі його справи! Віддавався до кінця своїм ідеям, ідеалам і переконанням! Був справжнім у всьому! Павло – вчитель, історик, «хребет», Людина!!! Пам'ятаємо і пишаємося, що історичний факультет НПУ імені М.П. Драгоманова мав честь сприяти становленню!

Допис на FB-сторінці
@ Історичний факультет
УДУ імені Михайла Драгоманова
від 12 липня 2022 року

Допис на FB-сторінці @ Освіторія
від 15 липня 2022 р. 15:33

Лідія Лісова

«ЗАГИБЕЛЬ ЗАРАЗ – ЦЕ ЧЕСТЬ»

Так написав перед смертю лідер дитячо-юнацького патріотичного руху Черкащини. Павла Наконечного, історика за фахом і за покликанням, знала вся національно-патріотична спільнота Черкащини. Ще будучи студентом Київського національного педагогічного університету імені Драгоманова, Павло гуртував навколо себе студентську і шкільну молодь, котра, як і він, захоплювалася історією боротьби за волю України, незламністю і відвагою холодноярських повстанців у роки УНР.

Згодом шкільний учитель Павло Наконечний спільно з однодумцями створив у легендарному урочищі Холодний Яр дитячо-юнацький патріотичний табір «Поклик Яру».

Вихованці Добротворського, таке псевдо він узяв для себе, вивчали історію, ходили в піші походи, загартовували себе на витривалість, уміння жити в польових умовах і поводитися з навчальною зброєю.

Автору цих рядків не раз доводилося спілкуватися з організатором табору, й щоразу він вражав своєю цілеспрямованістю, наполегливістю, вірою в обрану ним справу патріотичного виховання дітей.

Коли розпочалася широкомасштабна російсько-українська війна, Павло, ні на мить не вагаючись, добровольцем пішов до лав ЗСУ. Разом із бійцями Центру спецпризначення Історик – це нове псевдо закріпилося за ним з першого дня перебування на фронті – виконував найскладніші бойові завдання. У вкрай рідкісні хвилини перепочинку він писав: *«Останні два роки свого життя я провів максимально усвідомлено. Не було жодного дня за ці роки без «Поклику Яру» в моїй голові.*

Поступова і системна розбудова невеликої, але ідейної організації, що живиться натхненням з національної Біблії – роману «Холодний Яр»... Ці роздуми боєць Павло Наконечний опублікував на своїй сторінці у соціальній мережі 13 червня, а через п'ять днів, 18 червня, Історик загинув, боронячи Миколаїв від нашествия диких орків.

«Болюча втрата, – відгукнувся на смерть молодого воїна письменник-дослідник національно-визвольної боротьби українців початку ХХ століття Роман Коваль. – У лавах ССО загинув Павло Добротворський, лідер ГО «Поклик Яру». Я вважав його продовжувачем справи, яку розпочав у Холодному Яру в 1995 році. Велика втрата...

Ставлю його в один ряд з Романом Ратушним та Георгієм Тарасенком, командиром

«Фрайкора», Героєм України (посмертно). Павла і поховують біля Георгія, на Холодноярському плато, біля Мотриного монастиря, який обов'язково стане українською духовною твердиною, як за часів козацтва, чоловічим монастирем, де молитимуться за Україну віруючі ветерани українсько-російської війни.

...Історик сам наперед все передбачив:

«Це війна. І на ній будуть вмирати. І, може, я теж помру. Проте, я психологічно готовий прийняти смерть і хочу, щоб я не мав страху в цей момент. Щоб кацап не бачив, як я боюся. У загальній історії Держави я – тільки елемент, як і всі ми. І загибель зараз – це честь. Ми станемо прикладами для наступних. Як для нас зараз холодноярці. Я можу загинути і все. Як і ти, і наші батьки. В бою або під завалами знищених будівель. Проте зараз, поки живий – борись і вчись. Все вийшло, як і казав Горліс-Горський. «Коли я впаду, мою кров вип'є рідна земля, щоб виростити з неї траву для коня того, хто стане на моє місце».

Для 25-річного Павла Наконечного взірцями незламності, мужності, самопожертви в ім'я вільної України були холодноярські повстанці, герої книги Горліса-Горського «Холодний Яр». Серед них – Головний отаман полку гайдамаків Холодного Яру Василь Чучупак, який очолив у своєму краї боротьбу проти московсько-більшовицьких зайд.

...Трагічно-дивовижні історичні паралелі. Василь Чучупак, уродженець холодноярського села Мельники, як і Павло Наконечний, був учителем. Взяв у руки зброю, захищаючи УНР. Загинув, як і Павло, 25-річним у бою з енкаведистами. Останніми його словами були: *«Готуй нових борців, Холодний Яре!»* Цей заклик через століття підхопило нове покоління молодих українців.

«Немає слів, один лиш пекучий біль, – написав про загибель свого побратима та ідейного однодумця босця ЗСУ Роман Надточій. – Не знаю, як розповісти, яку чудову Людину втратила Україна. Це була Людина, для якої холодноярське гасло «Воля України або смерть!» не було порожнім звуком...»

Юнаки і юнки громадської організації «Поклик Яру» з боєм, але з твердою вірою у несахитність обраного ними разом з Павлом Наконечним шляху, опублікували своє слово про лідера:

«Людина, що продовжила справу Євгена Коновальця, Василя Чучупака, Юрія Горліса-Горського і ще багатьох відданих націоналістів. Він загинув за українське майбутнє. Він щиро вірив у те, що робив. Він був ідейником, якого наслідувала вся команда «Поклику Яру» і ще багато людей. Він – схід сонця нашої Держави. Будь певен, Друже, твоя справа житиме і продовжуватиметься у серцях відповідальної молоді нашої країни».

...Молодість і смерть – несумісні. Коли в Черкасах, на високому березі Дніпра, прощалися з Павлом Наконечним (на знімку), несподівано почався дощ. Плакали люди, плакало небо. А потім так само неочікувано виглянуло сонце. Воно освітіло останній шлях молодого Воїна. Шлях до його улюбленого, рідного Холодного Яру.

Там, у високості узгір'я, серед шелесту правічного лісу, він приєднається до когорти борців, героїв-жертвників, котрі довічно стоять на варті Волі України. Котрі дивляться на нас з Небес.

Допис на сторінці
газети «Голос України»
від 29 червня 2022 року

Павло Наконечний (Добротворський) був вчителем історії в спеціалізованій школі №7 ім. Максима Рильського. Молодий, креативний, успішний. Після 24 лютого пішов воювати. Отримав псевдо «Історик». Під час виконання бойового завдання на Півдні України його вбили росіяни...

Ось такий щемливий текст написав про нього Сергій Мазур. Перепошуємо його частину, щоб Україна знала своїх справжніх вчителів та Героїв. Це важливо!

«Вибачте, що турбуємо. Це повідомлення від всього 8-Б класу. Наш клас дуже засмутився через ваше звільнення (деякі навіть плакали). Можна, будь ласка, зробити з вами фото на пам'ять?»

Скріншот з таким текстом повідомлення надіслав Історик у день свого звільнення зі школи. Він надіслав ще багато спільних фото і сторіс дітей. Писав: *«Діти прийшли з записами, щоб піти після другого. Вони б не приходили в школу взагалі, але прийшли на другий урок щоб попрощатися...»* Ще його вразило: *«Блін, вони принесли прапор УПА на прощання зі мною!»*. У той день до нього підходили класні керівники і казали, що їм телефонують батьки, щоб вони переконали залишитись працювати *«свого вчителя історії»*.

Це не було чимось новим. Таких історій повно. Як батьки 11 класу наполягли, щоб у них викладав історію саме Історик, або як діти завчили напам'ять

«Ясновельможний Пан Гетьман Павло Скоропадський» і вже мали сформовану думку про дивізійників «Галичини». Навіть після його звільнення діти писали Історикю. Просили повернутись. Вони навіть поїхали 14 жовтня на вшанування Героїв у Холодному Яру. Самостійно і за сотні кілометрів, щоб побачити його...»

Вічна пам'ять!

Лариса Пецух

«Павло прагнув змінити світ на краще». Історія 25-річного вчителя історії, який загинув на війні з росіянами

Похоронивши сина, з яким в один день став на захист країни, батько запрягся відомстити росіянам. 47-річний Юрій Наконечний зателефонував вранці 24 лютого до свого сина – 25-літнього Павла. Спитав, що той робитиме далі. «Піду на війну», – почув у відповідь. «Я також», – підтримав батько.

«Із дитинства Павло був впертий. Завжди добивався, чого прагнув, відмовляти було даремно», – каже Юрій Наконечний, син якого працював учителем історії у школі.

А почалося все з книжки «Холодний Яр», яка змінила життя Павла. Він загорівся ідеєю створити табір національно-патріотичного виховання для дітей. Батько підтримав, допоміг обрати ділянку в легендарному місці, на якій три роки тому разом з однодумцями створили табір «Поклик Яру».

Відтоді щоліта Павло Наконечний навчав дітей віком 10 – 18 років домедичної підготовки, роботи зі зброєю, історії. А між літніми змінами продовжував зустрічі з вихованцями, найбільш підготовлені з яких ставали до лав ГО «Поклик Яру».

Незадовго до великої війни Павло Наконечний поїхав до Роттердаму (Нідерланди) – відвідати місце поховання Євгена Коновальця. *«На його могилі, що на цвинтарі «Кросвейк», запалив свічку й повісив два прапори, а ще – поклав пригоршню землі, яку привіз з Холодного Яру», – ділиться батько.*

Коли почалося повномасштабне вторгнення, Павло, не вагаючись ні секунди, вступив до лав 73-го морського центру ССО. Його батько спершу вступив у тероборону рідного міста Черкаси, а потім вирушив на війну. *«Після контузії я лікувався, синові вдалося провідати мене, – каже Юрій Наконечний. – У вільний день ми поїхали до Холодного Яру».*

«Бути тут – насолода для душі. Холодний Яр – це дім для вільних», – сказав тоді Павло. «Він дуже хотів там побувати, може, щось відчував, – зітхає батько. – Перед поверненням на фронт син почав розмову про загиблого Юрія Руфа. Мовляв, йому не треба було воювати, він мав змінювати країну». Тато тоді зауважив: «Тобі також не треба було йти на війну». А син відповів: «Я не міг інакше».

Павло Наконечний виконував диверсійні завдання в тилу ворога, розставляв міни,

всілякі «сюрпризи» для окупантів. *«Казав, що дуже непросто бути там, де довкола лише ворог, – ділиться пан Юрій. – 18 червня зателефонував командир групи, повідомив, що, повертаючись із завдання за лінією фронту, Павло загинув під мінометним обстрілом на території села Біла Криниця (Херсонщина)»...*

Павла Наконечного неможливо було ідентифікувати. Тож батькові запропонували чекати на результати ДНК-експертизи, але він вирішив по-іншому. Приїхав до лінії фронту й, упізнавши, забрав тіло свого єдиного сина.

Павла Наконечного (позивний «Історик») поховали на території «Поклику Яру», присипавши місце останнього спочинку землею, яку він привіз із могили Коновальця.

Юрій Наконечний продовжує службу, готується до повернення на фронт. *«Маю відомстити за сина, – каже чоловік. – Він хотів змінити світ на краще. Знаю, йому це вдалося б... »*

Допис на сторінці сайту
газети «Експрес»
від 12 серпня 2022 року 11:00

Продовжуємо проєкт #Уроки війни # Освітняни в ЗСУ

Павло Наконечний (Pavlo Dobrotvorskyi) із позивним «Історик». 24 лютого 2022 став на захист України.

Павло Наконечний народився на Черкащині. Закінчив Національний педагогічний університет ім. Михайла Драгоманова. Працював вчителем історії у школі. Кілька років займався національно-патріотичним вихованням молоді. В 2020 разом з друзями заснував громадську організацію «Поклик Яру», мета якої – виховання молоді, проведення освітньо-виховних заходів, літніх таборів, популяризація історичного регіону Холодний Яр та його героїв.

18 червня 2022 під час виконання бойового завдання на Херсонщині Павло загинув від артилерійського обстрілу.

«Останні два роки свого життя я провів максимально усвідомлено. Не було жодного дня за ці роки без «Поклику Яру» в моїй голові. Поступова і системна розбудова невеликої, але ідейної організації, що живиться натхненням з націоналістичної Біблії – роману «Холодний Яр», – написав Павло 13 червня на своїй особистій сторінці facebook.

Світла пам'ять сину та захиснику України!

«Це війна. І на ній будуть вмирати. І, може, я теж помру. Проте я психологічно готовий прийняти смерть і хочу, щоб я не мав страху в цей момент. Щоб кацап не бачив, як я боюсь. У загальній історії Держави я – тільки елемент, як і всі ми. І загибель зараз – це честь. Ми станемо прикладами для наступних. Як для нас зараз холодноряці. Я можу загинути і все. Як і ти, і наші батьки. В бою або під завалами знищених будівель. Проте зараз, поки живий – борись і вчись...» – написав «Історик» в одному з останніх дописів.

Павло Наконечний (Добротворський) – засновник молодіжної ГО Поклик Яру. Левову частку свого життя він віддавав національно-патріотичному вихованню. Зокрема, організації літніх таборів, масштабних меморіальних заходів про холодноряців. Навіть у цьому році зумів проводити набір на вишколи з домедичної допомоги, залишаючись на передку.

Був небайдужим активістом й нетерпимим до лицемір'я чи несправедливості. Завдяки ньому стали реальністю сотні акцій і тисячі хороших справ. У грудні 2021 року Павло завершив магістратуру на історичному факультеті НПУ ім. М. П. Драгоманова. Розумів минуле держави і цьому навчав дітей.

У перший день повномасштабного російського вторгнення пішов у військо. Служив у лавах ССО. 18 червня загинув під час виконання бойового завдання на Херсонщині від артилерійського обстрілу.

Ми розмістили цитати полеглих воїнів на 5 снарядах, з якими будуть працювати оператори БПЛА Punisher. Щоб навіть після загибелі їхні імена та слова продовжувати свою справу. Несли покарання ворогу та відвойовували нашу землю.

Пам'ятаємо своїх. Розповідаємо їхні історії. Вони назавжди в строю.

Запис на FB-сторінці
@ Frontline.Care
від 26 вересня 2022 року 11:15

Допис на FB-сторінці
@ Педагогічний музей України
від 13 вересня 2022 року

«Холодний Яр живий – ворог мертвий»: виготовили снаряд із цитатою полеглого черкаського бійця

Цитата полеглому черкащанина Павла Наконечного з'явилася на снарядах, з якими будуть працювати оператори БПЛА Punisher. Про це пишуть на фейсбук-сторінці волонтери Frontline.Care.

«Ми розмістили цитати полеглих воїнів на п'яти снарядах, з якими будуть працювати оператори БПЛА Punisher. Щоб навіть після загибелі їхні імена та слова продовжувати свою справу. Несли покарання ворогу та відвойовували нашу землю. Пам'ятаємо своїх. Розповідаємо їхні історії. Вони назавжди в строю», – йдеться в повідомленні.

Волонтери організації Frontline.Care, вже передали військовим контейнери зі снарядами, щоб вшанувати пам'ять про загиблих воїнів російсько-української війни.

«На фото снаряди до нашого літака, на яких історії п'ятох хлопців, які за свого життя боролися за правду та справедливість, як активісти та журналісти. У лютому вони розпочали чи поновили свою службу в Збройних силах», – зазначив військовий Леонід Остальцев.

За його словами це перші снаряди, які мають цитати полеглих воїнів, але не останні. Цей проєкт триватиме, допоки буде війна. Нагадаємо, Павло Наконечний (позивний Історик) – черкащанин. Він був координатором організації «Поклик Яру», тому частину життя він віддавав національно-патріотичному вихованню. Організовував літні табори, заходи для холодноряців. Історик служив у лавах ССО. Загинув він 18 червня на Херсонщині від артилерійського обстрілу. Відтоді йому назавжди 25 років. Вшанування пам'яті героя в Черкасах відбулося 22 червня.

Допис на сторінці
інтернет-видання «18000»
від 4 листопада 2022 року 10:59

Павло Наконечний

18 червня 2022 р.

Павло Наконечний загинув 18 червня 2022 року на Миколаївщині. У травні захиснику виповнилося 25 років.

Павло народився на Черкащині. Ще в дитинстві захопився історією, ідеями визвольної боротьби українців, холоднорярськими повстанцями. Закінчив Київський національний педагогічний університет ім. Михайла Драгоманова, здобув фах історика. Ще під час навчання гуртував молодь, яка цікавилася тим самим, що й він.

Згодом шкільний учитель Павло Наконечний спільно з однодумцями створив у легендарному урочищі Холодний Яр дитячо-юнацький патріотичний табір «Поклик Яру». Взяв собі позивний Добротворський. Коли Павло звільнився зі школи, учні сумували та підтримували спілкування з ним.

«Його робочий день був цілодобовим, адже увесь вільний час він приділяв табору, організації, завдяки якій молодь змінювалась, ставала молоддю з приставкою «українська», знала «Молитву українського націоналіста» і чітко розуміла, хто наш історичний ворог», – написав його друг Сергій Мазур.

Коли почалася повномасштабна війна, Павло з товаришами одразу став на захист України. Він приєднався до підрозділу ССО і виконував складні бойові завдання. Отримав свій другий позивний – Історик.

«Війна – це здебільшого очікування. Очікування дає великий привілей, якого не вистачало в мирному житті – час на роздуми. Час подумати за минуле і помріяти про щасливе майбутнє після перемоги», – писав Павло за кілька днів до загибелі.

«Історик міг бути непомітним в активістській діяльності, бо він не був «спікером», але це людина, завдяки якій стали реальністю сотні акцій і тисячі хороших справ. «Сотні» і «тисячі» не для гарного слова, бо хто його знав, точно зрозуміє, що це неперобільшена правда. А найголовніше – він жив за ідеалами. Вірив у Холодний Яр, свою роботу, свої цінності. Настільки, що вселяє цю віру в інших. Історик не загинув Героєм, а він жив Героєм», – написав Мазур.

Поховали захисника у рідних Черкасах.

Платформа пам'яті Меморіал. Загинули у війні Росії проти України. Сили спеціальних операцій Збройних сил України. Павло Наконечний

Указ президента України №№305/2023 «Про відзначення державними нагородами України» від 25 травня 2023 року

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі постановляю:

Нагородити орденом «За мужність» III ступеня НАКОНЕЧНОГО Павла Юрійовича (померло) – старшого матроса.

Указ президента України №№305/2023
«Про відзначення державними нагородами України»
від 25 травня 2023 року

Орден «За мужність» 3-го ступеня
Заслужена нагорода для Героя, який віддав за Україну найцінніше.
Історик – беззаперечний приклад молоді, яка взяла відповідальність за
країну в свої руки і зробила максимум для того, щоб жити краще.
Дякуємо за Чин, брате. Продовжуємо нашу справу в ім'я спільної Ідеї

Допис на FB-сторінці
@ Поклик Яру
від 28 травня 2023 року

Сьогодні річниця смерті нашого героя, нашого випускника, Павла Наконечного (Історика). Їздили з колегами та студентським активом на вшанування до Холодного Яру. Були щасливі побачити, що справа Павла живе, а разом з цим живе і він. Слава герою! Низький уклін батькам: мамі Світлані та татові Юрію.

Допис на FB-сторінці
@ Tetiana Meleshchenko
від 18 червня 2023 року 23:24

Спогади про Павла Наконечного з позивним Історик
Відео на інформаційному порталі «Суспільне Черкаси»

«Життя віддам Холодному Яру»:
батько Історика продовжує справу загиблого сина
Відео на інформаційному порталі «Суспільне Черкаси»

Саша Дмитрук, Альона Низовець «Я втратила свого сина на війні».
Розмова з матір'ю загиблого військового
Допис на сторінці сайту «LIGA.net»
від 14 травня 2023 року 9:00

На війні з рашистами загинув засновник ГО «Поклик Яру»
Павло Наконечний (Добротворський)
Допис на сторінці інтернет-видання / газети
«Новинарня. Новини України, що воює»
від 19 червня 2022 року

Валентина Поліщук
Ціна перемоги: в бою з окупантами загинув активіст
Павло «Історик» Добротворський
Допис на сторінці «24 канал»
від 21 червня 2022 року 22:25

Марина Денисенко
Запалив не одну сотню сердець: у Черкасах прощалися з «Істориком» – координатором «Поклику Яру»
Допис на сторінці інформаційного порталу «Суспільне Новини Черкаси»

Цитатник небесного полку
Допис на сторінці сайту «Ukrainer.net»
від 21 травня 2023 року

Євген Букет
У Холодному Яру відбулися традиційні вшанування Героїв
Допис на сторінці сайту «Армія Inform»
від 27 червня 2022 року 14:37

Марина Левчук
На війні з рашистами загинули четверо воїнів з Полтавщини
Допис на сторінці сайту «KOLO.NEWS Новини Полтавщини»
від 25 червня 2022 року 17:10

Марина Денисенко
У Черкасах відкрили меморіальну дошку загиблomu Історикy
Допис на сторінці інформаційного порталу «Суспільне Новини Черкаси»
від 18 листопада 2022 року 19:05

Накoneчний Павло Юрійович
Допис на сторінці сайту «Вікіпедія»

Віра Курико
«Історик». Честь
Допис на сторінці сайту «Локальна історія»
від 19 січня 2023 року 10:06

САГУН БОГДАН

САГУН БОГДАН

13.10.1996 – 26.06.2022 рр.

студент історичного факультету Національного педагогічного
університету імені М.П. Драгоманова 2013 – 2019 рр.

Драгомановську родину спіткала ще одна втрата... Ще один випускник історико-філософського факультету групи суспільствознавців Богдан Сагун віддав своє життя у боротьбі за Україну з російським агресором.

Командир мінометного взводу, свідомий патріот, наш захисник. Його мрія займатися журналістикою так і не здійснилася...

Висловлюємо щирі співчуття родині та друзям. Поділяємо ваше горе, сумуємо разом з вами.

Вічна пам'ять і вічна слава Герою!

Допис на FB-сторінці
@ УДУ імені Михайла Драгоманова
від 29 червня 2022 року

Слів ненависті вже виразити не можемо. Мовчання говорить більше. Богдан Сагун, ще один випускник істфаку, ще один суспільствознавець. Йому було всього 25!!! Командир мінометного взводу, патріот, свідомий... Пам'ятаю завжди усміненого з ямочками на щоках. Разом втілювали освітні проекти, писали дипломну роботу з питань медіа і пропаганди. Мріяв займатися журналістикою. Не судилося... Загинув на війні, захищаючи Україну! Вічна пам'ять і слава герою!

Щирі співчуття рідним, низький уклін!

Допис на FB-сторінці @Tetiana Meleshchenko
від 28 червня 2022 року

БОГДАН САГУН

30 вересня 2022 р.

25-річний лейтенант Богдан Сагун із позивним Гун загинув 26 червня 2022 року під Лисичанськом на Луганщині під час ворожого обстрілу касетними снарядами. Як командир, він забігав в укриття останнім і це виявилось фатальним для його життя.

Богдан народився у Києві в родині військовослужбовця. Закінчив історичний факультет Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова. Мріяв займатися журналістикою. Також закінчив кафедру військової політології Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Працював відеографом. Займався спортом. Любив Київ та історію. Був у фан-клубі ФК «Динамо Київ».

Ще у школі їздив на виїзди з клубом. У 2014 році їздили на марші підтримки єдності футбольних клубів. На другий день повномасштабного вторгнення, 25 лютого 2022 року, Богдан добровольцем приєднався до 111-ї окремої бригади територіальної оборони. Спочатку брав участь в обороні Києва. У квітні у званні лейтенант Гун очолив мінометний взвод та вирушив на передову, обороняти Луганщину.

«Слова «Честь та Гідність» – це про мого Богдана. Відповідальний, порядний. Багато вірних друзів. Любив життя. Футбол, концерти. Піклувався і хвилювався за рідних», – розповіла мама Олександра Сагун.

Поховали Гуна на Лісовому цвинтарі у Києві.
У Богдана залишилися бабуся та батьки.

Платформа пам'яті Меморіал.
Загиблі у війні Росії проти України.
111-та окрема бригада територіальної оборони. Богдан Сагун

Падали густо
Касетні снаряди.
«Гун» з побратимами
Втрапив під них.
Вітер біснувся,
А смерть розважалась,
І полювала на молодих.
Золотарівка.
Смертельна місцина.
Деся там, у полі,
Догнала біда.
«Навіть з небес

Бороню Україну.
Бо вже безсилі
Зброя в руках!
Свято Покрови
Прийде без мене.
Мамо, не плачте,
Я поряд отут.
Я вже чекаю
На свято шалене,
На Перемогу
Нашу святу»

Сьогодні роковина загибелі нашого студента-випускника історика-суспільствознавця лейтенанта ЗСУ, командира мінометного взводу Сагуна Богдана Андрійовича (1996-2022). Вічна пам'ять і Вічна Слава нашому Воїну-Герою!

Полум'яний Патріот своєї Батьківщини. Щиро любив Україну. Був закоханий у своє рідне місто Київ. Лейтенант Збройних сил України. Командир мінометного взводу. Не маючи бойового досвіду, із першого дня рашистської агресії свідомо став на захист Києва та неньки-України.

25 лютого 2022 року Б.Сагун без вагань та сумнівів пішов до військкомату. *«Це необхідно мені», – так відповів син Богдан Сагун своїй мамі про прийняте рішення стати на захист Батьківщини. У військкоматі оформили документи і сказали чекати на дзвінок. Богдан не став чекати і пішов у ТрО Шевченківського району м. Києва. Цього ж дня отримав зброю, зібрав взвод і став на захист Києва у найскладніші та найнебезпечніші дні рашистської агресії. За тиждень підрозділ перекинули під Київ на Варшавське шосе. Із побратимами будували укріплення для оборони міста. «До завдань батальйону ТрО, що стосувалися служби на блокпостах по Києву, перевірки транспортних засобів, контролю за дотриманням комендантського часу, пошук та блокування диверсійних груп, Богдан ставився з відповідальністю.*

При цьому розумів, що його основна професія та хобі (відеографія) відходять, і коли можна буде до них повернутися, не було зрозуміло» (Андрій Сагун). «Він завжди був поруч і робив усе разом із нами нарівні. Завжди піклувався про підлеглих, хоча був набагато молодшим» (побратим Олександр, псевдо «Крот»). «Він нагадував інтелігентного юнака-студента, героя з книжок про героїв часів боїв під Крутами 1918 р. – стрункий, в окулярах, із правильною та багатою мовою» (побратим Петро, позивний «Охота»).

22 квітня 2022 року усім підрозділом вирішили їхати визволяти інші міста України від російської нечесті. «Молодшого лейтенанта Сагуна Богдана Андрійовича, що знаходиться у розпорядженні командира військової частини А7376, призначеного наказом Командувача сил Територіальної оборони Збройних сил України (щодо особового складу) від 20 квітня 2022 року № 54 на посаду командира мінометного взводу мінометної батареї, вважати таким, що вибув до військової частини А1155». Богдан Сагун потрапляє до 110 ОБТрО і стає командиром мінометного підрозділу. Разом із побратимами та військовими ЗСУ виконували бойові завдання на передній лінії оборони.

26 червня 2022 року, виконуючи бойове завдання у районі с. Золотарівка, під Лисичанськом, лейтенант Богдан Сагун зі своїми побратимами потрапив під ворожий обстріл забороненими касетними снарядами. Як справжній командир, що піклувався про життя своїх підлеглих, в укриття він сховався останнім. Для своїх побратимів командир мінометного взводу лейтенант Богдан Андрійович Сагун був прикладом офіцера-командира, що «дуже цінував побратимів свого взводу і жив за принципом «один за всіх і всі за одного», був сильний духом, хоробрий, мужній боєць, який міг постояти за себе і за тих, хто поруч, який брав на себе відповідальність, який був життєлюбом і був СПРАВЖНІМ офіцером Слова і Честі» (побратим Петро, позивний «Охота»). Отримавши тяжке поранення о 14:30 26 червня 2022 року, Богдан як справжній спортсмен до останнього боровся за своє життя. «19:15. Зафіксовано зупинку кровообігу. Розпочато реанімувальні заходи в повному обсязі. Прямий масаж серця...» (Із медичної картки).

О 20:40 26 червня 2022 року зупинилося юне серце Богдана Сагуна – Воїна, Патріота, найкращого Сина, вірного Друга, відважного Побратима.

Указом Президента України В. Зеленського № 804/2022 «Про відзначення державними нагородами України» 28 листопада 2022 року лейтенанта Сагуна Богдана Андрійовича за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі було нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Богдан Сагун назавжди в наших серцях, у нашій пам'яті та в думках – «Вільний

Птах, завжди усміхнений у Вічності, Великий Всесвіт, Велич Душі».

Богдан Сагун – Честь, Гідність, Незламність, Справедливість, Мудрість та Надійність. Ми завжди пам'ятатимемо Богдана Сагуна як світлого, заповзятого юнака зі щирою усмішкою, справжнього друга, мужнього воїна, відданого громадянина – патріота.

Вічна пам'ять Герою!

Поховано в м. Києві на Лісовому кладовищі, вулиця Крайня, ділянка №79, ряд 31, місце 6.

Автор-упорядник:
доктор історичних наук, професор,
заслужений працівник освіти України Ігор Коляда

Допис на FB-сторінці
@ Кафедра методології та методики
суспільних дисциплін
від 26 червня 2023

Указ президента України №804/2022 «Про відзначення державними нагородами України» від 28 листопада 2022 року

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі постановляю:

Нагородити орденом «За мужність» III ступеня САГУНА БОГДАНА АНДРІЙОВИЧА (ПОСМЕРТНО) – ЛЕЙТЕНАНТА

Указ президента України №804/2022
«Про відзначення державними нагородами України»
від 28 листопада 2022 року

Юлія Мостицька

Переніменування, вул.Білоруська на вул.Богдана Сагуна

Богдан Сагун народився в сім'ї військовослужбовця. Все своє життя прожив на вул.Білоруській, в військовому гуртожитку. 25 лютого Богдан добровольцем пішов в тер.оборону, а з квітня місяця підписав контракт з ЗСУ, отримав звання лейтенанта і був направлений на передову, під Лисичанськ. 26 червня 2022 року Богдан героїчно загинув під Лисичанськом. Вічна слава захисникам України.

Електронна петиція на сайті
Київської міської ради №10995
від 08 серпня 2022 року 11:07.

21 червня до роковини загибелі лейтенанта Богдана Сагуна у Зкладі загальної середньої освіти №70 у місті Києва відкрито меморіальну дошку. Вічна слава і Вічна пам'ять нашому випускнику-Герою!

Допис на FB-сторінці
@ Кафедра методології та методики
суспільних дисциплін
від 22 червня 2023 року

Пам'яті Богдана Сагуна! Вічна пам'ять Герою!

Відео на FB-сторінці
@ Кафедра методології та методики
суспільних дисциплін
від 26 червня 2023 року

СОЛОХА РОМАН

СОЛОХА РОМАН

26.12.1989 – 17.07.2022 рр.

Студент історичного факультету Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова 2007 – 2012 рр.

Навічно в нашій пам'яті: Роман Солоха. Сьогодні, 21 липня 2022 року, Буринщина схилить голови в жалобі за Романом Солохою.

Роман загинув 17 липня під час бою у Донецькій області. Сьогодні, 21 липня, о 13.00 у селі Ігорівка відбудеться прощання із Героєм, після чого його о 14.00 поховать у селі Дяківка.

Допис на FB-сторінці
@ Буринська міська рада
від 21 липня 2022 року

Поганий сьогодні день... Новина про ще одного випускника 2012 р. Загинув захищаючи Україну Роман Ромка Сварожич Солоха! Сум огортає серце і душу. Спочивай з миром! Вічна слава!

Спочивай з миром! Вічна слава!

Допис на FB-сторінці
@Tetiana Meleshchenko
від 21 липня 2022 року

Солдат Роман Солоха загинув на Донеччині

Захисник України Роман Солоха був уродженцем с. Дяківка Буринської тергромади Сумської області. Військовий загинув, захищаючи Батьківщину у Донецькій області.

Роман пройшов АТО та ООС, повернувся додому і працював у «мирному» житті. 24 лютого 2022 року вирушив на Київ.

17 липня під час бою військовий загинув. Поховали захисника у рідній Дяківці.

Вічна пам'ять Герою!

Вічна пам'ять нашим Героям!

Наші Герої невтомно борються з ворогом, який посягнув на українські землі, на нашу свободу і незалежність, та, на жаль, маємо втрати...

17 липня загинув випускник історичного факультету 2012 року Роман Солоха під час бою у Донецькій області, проявивши мужність і героїзм при виконанні бойового завдання на захисті нашої Батьківщини.

Роман мріяв про вільну та квітучу Україну, за це й боровся з 2014 р. Кажуть, зі свого села 24 лютого Ромка

Ромка йшов пішки до Києва, щоб стати до лав захисників. Його слова:

*«Вір у неї (*перемогу), вір в нас, вір в себе, і вона буде...».*

Віримо, Романе! Всім серцем віримо!

Вічна тобі пам'ять! Співчуття родині та друзям нашого Героя...

Прес-служба університету

Допис на FB-сторінці
@Tetiana Meleshchenko
від 21 липня 2022 року

Допис на сторінці сайту
НПУ імені М.П.
Драгоманова
від 25 липня 2022 року

Роман Солоха

17 липня 2022 року

Солдат Роман Солоха загинув 17 липня 2022 року біля с. Новомихайлівка на Донеччині. Він родом з Сумської області, закінчив аспірантуру історичного факультету Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова.

Коли почалася російсько-українська війна, пішов служити до ЗСУ. Спочатку був у 54-му окремому розвідувальному батальйоні, згодом перейшов до 131 окремого розвідбатальйону. Виконував бойові завдання в районі АТО та ООС.

Побратим згадує, що Роман був *«звичайний веселий хлопець із специфічним ставленням до життя, так би мовити «хіпі».*

З початком повномасштабної війни Роман з першого дня вирушив захищати Україну від російських окупантів.

«Ромчик Солоха загинув. Багато хто чув від мене історії про нього. Разом служили у 2014-2015, у одному взводі. Зараз їх не переказуватиму, але, повірте, він був по-хорошому божевільним і справжнім. Загинув у бою біля села Новомихайлівка на Донеччині, майже у мене на малій батьківщині. Ромчик, ми за тебе обов'язково помстимося. Честь, братанчик», – написав Олексій Бешуля.

«Гарний був козак служив 2014-2015 в 54 орб. Після того пішов далі по службі набиратись досвіду. Сила і честь», – написав Євген Краузер.

Поховали захисника у с. Дяківка на рідній Сумщині. У Романа залишилася лише мама.

Платформа пам'яті Меморіал.
Загиблі у війні Росії проти України.
Окремий стрілецький батальйон.
Роман Солоха

Присвячується Ромка Сварожич Солоха

Сумно в небо подивився і звернувся до Богів
Тихо мамі поклонився, рушив в снів далечінь,
Він не міг зостатись вдома, бо у дім прийшла війна
І біля рідного порогу вже топталася русня.
Мати очі прихлинула, серце зранене болить,
Сина з дому проводжає, лава на душі кипить.
– «Ти до мене повернися, повернись лишень живим!»
І пішов неначе в вічність, шлях був довгим і хитким.
Він пройшов міста і села, перетнув поля і яри,
Та вони до побратимів його врешті і привели.
Вже й весна в права вступила, в рідних для душі краях,
Молодий козак віньсковий свій важкий торує шлях.
Мати жде додому сина, їй спокою більш нема,
Серце рветься птахом з клітки, в Бога вже його душа.
Він кричить з небес їй – «Маммо, я пішов у височінь»
За країну і майбутнє, для наступних поколінь.
Опустилося враз небо, потемніло все за мить,
Ніби й мову відібрало, в грудях все вогнем горить.
Повертаються Герої, повертаються з війни,
Їхні душі стали вільні і літають мов вітри.
Вічна пам'ять вам навіки і низький-низький уклін,
Ви й калину підіймете і країну із колін.
А звягта ваша вічна й вдячна вам свята земля,
За котру так героїчно, б'ються ваші серця.
Не вмирають же Герої, вони в кожному із нас,
Ми ж стояти за них мусим, як вони колнсь за нас.
І пішов в резерв небесний, наш навіки побратим,
Для країни став Героєм, а для матері ти син!
26.08.2022

Допис на FB-сторінці
@ Eduard Shevchenko
від 26 серпня 2022 року

Присвячується Роману Солохі, котрий після окупації російськими військами, рідної Буринщини, не вагаючись і хвилини пішов до війська. Пішов пішки, аж до Києва, бо навколо були ворожі війська. Він не міг стояти осторонь, коли на країну, за котру йому боліло і котру любив всім серцем, насувалася орда рашистів. Він пішов боронити країну від тої загарбницької нечисті. Пішов звільняти рідні землі, щоб наступні покоління могли спокійно жити і з гордістю сказати – *«Ми живемо у Вільній, Незалежній, процвітаючій Україні!»* Він хотів цього і справді вірив в справу котру робить, вірив в Україну!

Роман мужньо воював захищаючи рідну землю!

17 липня, 2022 року у Героїчній боротьбі, його звитяжний шлях спинився. Але він, як і інші захисники, котрі ціною свого життя здобувають нам свободу, навіки живі в наших серцях, адже як сказано *«Здобудеш Українську Державу, або поляжеш у боротьбі за неї!»*

Вічна пам'ять Героям! Слава Україні! Слава ЗСУ!

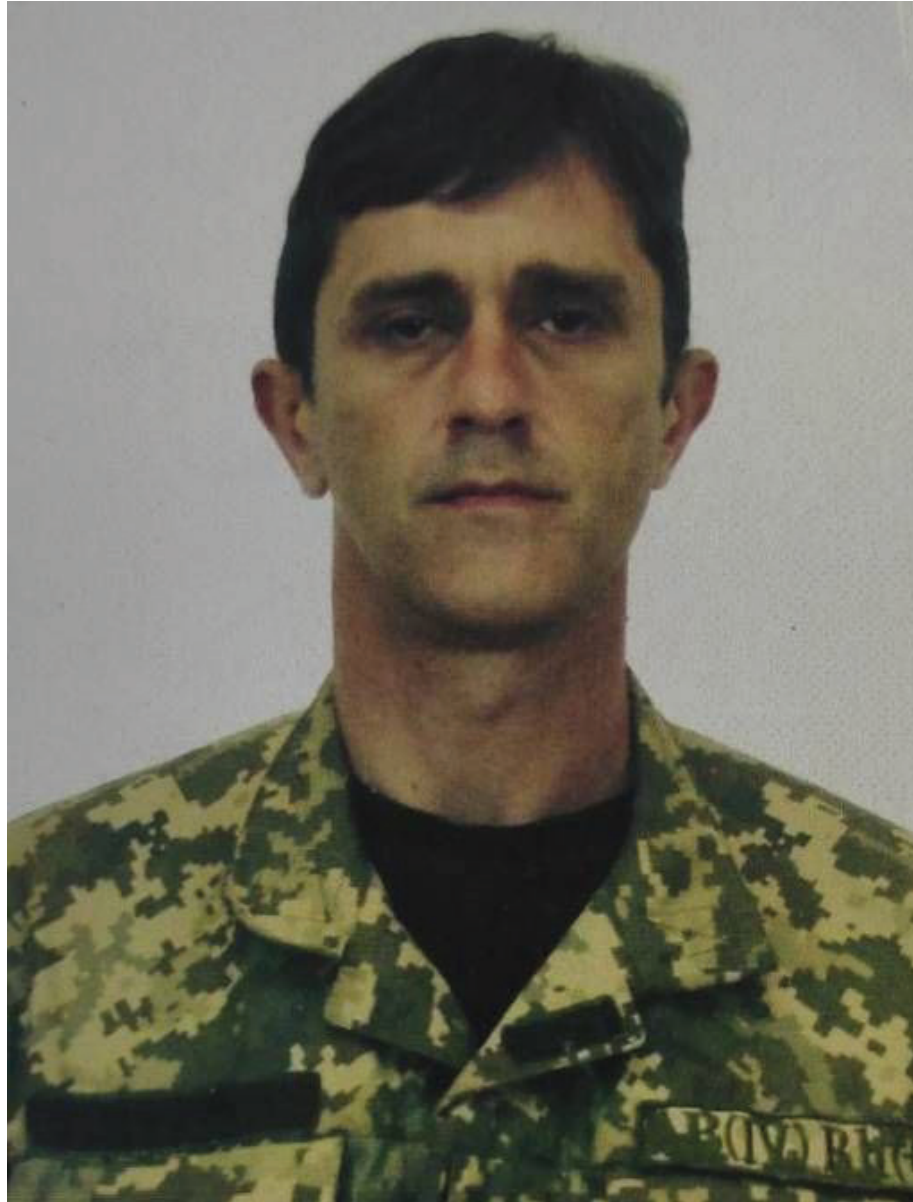
Указ президента України №125/2023 «Про відзначення державними нагородами» від 2 березня 2023 року

За особисту мужність і самовідданість, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі постановляю:

Нагородити орденом «За мужність» III ступеня СОЛОХУ Романа Сергійовича (посмертно) – солдата.

Указ Президента України №125/2023
Про відзначення державними нагородами України
від 2 березня 2023 року

ОНОПРІЄНКО ОЛЕКСАНДР

ОНОПРІЄНКО ОЛЕКСАНДР

15.05.1978 – 18.07.2022 рр.

Студент історичного факультету Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова 1995 – 2000 рр.

Наші Герої невтомно борються з ворогом, який посягнув на українські землі, на нашу свободу і незалежність, та, на жаль, маємо втрати...

На війні загинув ще один випускник історичного факультету 2000 року Онопрієнко Олександр Миколайович, воїн-зв'язківець 72 бригади. Просимо вшанувати пам'ять бійця та помолитися за упокій його душі. Рідних, на жаль, у нього не залишилося. Велика подяка однокурсникам Олександра, які гідно провели в останню дорогу. Спочивай з миром, наш Герою! Вічна тобі пам'ять!

Вічна пам'ять нашим героям!

Допис на FB-сторінці @ Кафедра методології та методики суспільних дисциплін від 18 червня 2022 р.

Допис на FB-сторінці @ УДУ імені Михайла Драгоманова від 25 липня 2022 року

Наша істфаківська (зараз Історико-філософська) родина має ще одну тяжку втрату! На війні загинув випускник 2000 року Онопрієнко Олександр Миколайович, воїн 72 бригади, 2 бат., взводу зв'язку.

На жаль, у загиблого не залишилося близьких родичів! Займається похованням його однокурсник.

Вічна пам'ять і слава герою!

Допис на FB-сторінці
@ УДУ імені Михайла Драгоманова
від 25 липня 2022 року

Олександр Онопрієнко – Вічна слава герою!

23 липня прощалися з Олександром у церкві Покрови Божої матері по вул. Франка, після чого похоронна процесія попрямувала до центрального Розкопанецького цвинтаря. Слава ГЕРОЯМ!

Відео TV#Boguslav #Богуслав#UKRAINE
від 23 липня 2022 року

Спогади Ігоря Остроушенка про Олександра Онопрієнка

Олександр – доволі пізня дитина у батьків. Старші діти, які були у цій родині, з тих чи інших причин померли. Мати його народила на той час досить пізно, коли їй було близько 40 років. Тому він був єдиною дитиною у цій сім'ї. Його батько помер 20 років тому. А мати відійшла у вічність влітку 2021 р. Олександр виконав свій синівський обов'язок і доглядів матір до старості.

Батько його був досить відомим шахтарем (мав ордени шахтарської справи, певний час був навіть директором шахти). З інших родичів у нього залишилася двоюрідна сестра, що живе в Марганці. З її слів, Олександр підтримував з нею зв'язок, однак, оскільки була велика вікова різниця, у студентський період життя Олександр особливо з нею не спілкувався.

Олександр був не дуже публічною людиною, проте понад усе цінував справедливість. Охрестився він тоді, коли йому вже було далеко за 30. Як згадує пан Ігор, приводом до хрещення Олександра стало бажання мати орієнтири та відгук на внутрішні цінності і потреби.

Олександр понад усе любив гру в шахи. На II курсі Олександр вивчав логіку, він мав схильність до вивчення цього предмету. Пан Ігор зазначає, що на той час цей предмет викладав викладач на прізвище Марченко: він завжди під час проведення занять з логіки грав з курсом в шахи (аби продемонструвати «логіку в дії»). Викладач був хорошим шахматистом, тому обіграв увесь потік, однак Олександр швидко поставив йому «шах і мат». Після цього Марченко розгледів в Олександрі потенціал для наукової справи. Викладач був готовий допомагати Олександрові в наукових пошуках і розповів йому про перспективи розвитку на кафедрі логіки. Проте Олександр у цьому плані був своєрідним неосковородинцем і відповів про-

фесору, що *«йому його не спіймати»*. З точки зору викладачів Олександр не був структурованою особистістю в плані навчання. Навчання він сприймав як насилля над особистістю.

Хоча розумовий потенціал Олександр мав колосальний. Олександр мав загострене почуття справедливості, а також був доброю людиною. Він багато читав, одним словом «ковтав книги» за день-два. Ще одним його захопленням також був футбол.

На археологічну практику у 1996 р. Олександр разом з Ігорем поїхали до Ольвії. Давньоруський період Олександру був не цікавий, також він прагнув «польової романтики», саме це і зумовило вибір Ольвійської експедиції. Після практики Олександр та Ігор повернулися до Ольвії ще тричі.

Деякі предмети давались Олександру важко, серед таких була політекономія. Декілька разів перескладав цей предмет професору Гошу. У школі Олександр не працював (не мав до цього хисту). У науку він не пішов, бо не мав чітко сформованого наукового інтересу, хоча завжди цікавився періодом козацтва.

Після закінчення університету Олександр працював в компанії, що займалася садівництвом. Потім він працював експедитором з доставки побутової техніки по Україні. Ця робота йому подобалася. Пан Ігор згадує висловлення Олександра: *«Відрадження – було моїм всім»*.

Потім, на жаль, почала дуже хворіти мати Олександра. Вона потребувала догляду та допомоги. Тому Олександр був змушений повернутися до Богуслава і влаштувався на «висотні роботи». З приводу сім'ї: Олександр був однолюбом, мав студентське кохання. Олександр у 2015 р. пішов служити добровольцем, хоча мав усі законні підстави не йти в армію (мав батьків пенсіонерів). У 2015 р. Олександр служив у ракетних військах.

Під час повномасштабного вторгнення Олександр потрапив до 72 бригади у батальйон зв'язку (була потреба у людських ресурсах і першими брали тих, хто мав бойовий досвід незалежно від спеціалізації). Спочатку Олександр захищав Київ у складі 72 бригади. Олександр був оптимістом по життю, а також ніколи не піклувався про своє здоров'я. Останнім спільним хобі пана Ігоря та Олександра було бджолярство. До війни вони декілька разів бачилися і Олександр вводив Ігоря в курс бджолярської справи.

За тиждень до загибелі Олександра пан Ігор спілкувався з ним. Олександр переповідав про постійні обстріли та напружену ситуацію загалом. Незважаючи на оптимізм в ці хвилини голос Олександра був приреченим. Пан Ігор забив паніку на 3-4 день, коли не мав більше зв'язку з Олександром. Просив медиків у своїй бригаді перевірити бійця по базі. Від них і дізнався про його загибель. 23 липня 2023 р. у Богуславі відбулося прощання з Героєм Олександром Онопрієнком.

Спогади записала Вікторія Шумило, травень 2023 року

ШУФРИЧ ЕДУАРД

ШУФРИЧ ЕДУАРД

13.02.1969 – 21.10.2022 рр.

студент історичного факультету Київського педагогічного інституту імені М. Горького (Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова) 1985 р.

Пам'яті Едуарда Шуфрича. 21 жовтня 2022 р. на Донбасі, в бою з московсько-рашистськими окупантами, загинув патріот України, просвітянин, воїн Української Армії
Едуард Шуфрич.

Едуард Шуфрич народився 13 лютого 1969 р. у селі Бедевля Тячівського району Закарпатської області. Після закінчення в 1985-му році Бедевлянської СШ вступив до Київського педагогічного інституту ім. Горького (зараз ім. Драгоманова) на історичний факультет, звідки був призваний до армії. Після демобілізації перевівся в Ужгородський державний університет, де активно займався громадсько-політичною діяльністю.

Очоловав спілку студентської молоді. Брав дієву участь в протестах проти комуністичного режиму, їздив по містах і селах Закарпаття, виступаючи на мітингах та інших масових зібраннях за незалежну Україну. В кінці 1980-х, був членом Гельсінської спілки, Народного Руху України, а на початку 1990-х очоловав обласну організацію УНА-УНСО. Був учасником Революції на Граніті восени 1990 р. у Києві. Став одним із рушіїв Майдану на площі Народній в Ужгороді восени 1991 р., коли комуністична більшість Закарпатської обласної ради під диктовку Москви намагалася проголосити Закарпаття автономним краєм.

Згодом закликав до підтримки Ічкерії і її народу у боротьбі з російськими окупантами. Очоловав похід «Дзвін» від м. Ужгорода до м. Канева на могилу Т.Г. Шевченка. Кілька років працював консультантом-помічником народного депутата України В.Бедь. Брав активну участь у діяльності крайового товариства «Просвіта», численних заходах цієї патріотичної громадської організації.

У 2000-2001 роках Едуард був активним учасником протестів «Україна без Кучми». У 2004 році брав участь у Помаранчевій революції.

З перших днів протестів проти антиукраїнської, промосковської влади Януковича-Азарова приєднався до Революції Гідності, де в боротьбі зі злочинним режимом 18 лютого 2014 року був поранений.

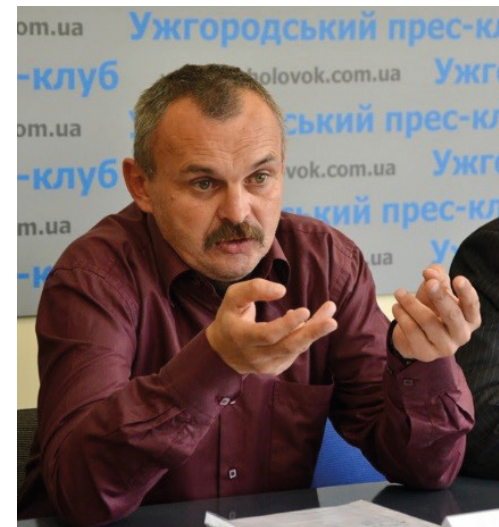
З початком російської агресії 2014 р. займався волонтерською діяльністю. Брав участь у військових вишколах. У перші дні повномасштабного російського вторгнення в Україну Едуард Шуфрич вступив до лав Тячівської територіальної оборони. Вже у квітні 2022 добровільно перевівся до 111-ої окремої бригади територіальної оборони в Луганській області, щоб захищати Батьківщину на передовій. У складі бригади брав участь у боях при обороні Лисичанська та визволенні Донбасу на Сватівському напрямку. Загинув у поселенні Терни внаслідок мінометного обстрілу у званні молодшого сержанта – командира стрілецького відділення стрілецького взводу стрілецької роти в/ч А7364.

З почестями похований у рідному селі Бедевля, де своїм подвигом увіковічнив пам'ять про себе і своїх земляків-закарпатців. Залишив у смутку маму, сестру, дружину та двох дітей. Вічна йому пам'ять і блаженний спокій!

Герої не вмирають!

Рада ГО «Закарпатське крайове культурно-освітнє товариство «Просвіта»

Джерело: Пам'яті Едуарда Шуфрича. Календар «Просвіти» на 2023 рік : [календар-альм.] / ГО «Закарпат. крайове культ.-освіт. т-во «Просвіта» ; уклад.: П. М. Федака, П. П. Федака. – Ужгород : ГО «Закарпат. крайове культ.-освіт. т-во «Просвіта», 2023. С.171.

Виконавчий комітет Бедевлянської сільської ради з сумом сповіщає про смерть нашого односельчанина, командира мотострілецького відділення стрілецького взводу стрілецької роти в/ч А7364, молодшого сержанта Едуарда ШУФРИЧА

На жаль, жорстока війна продовжує забирати кращих та приносити горе в оселі українців. Життя відважного воїна обірвалося на передовій 21 жовтня 2022 року в районі населеного пункту Терни Донецької області, в результаті мінометного обстрілу.

Він був взірцем мужності та стійкості.

Неодноразово прикривав своїх бойових товаришів. Скорбота і сум завмерли в повітрі. Невимовно боляче бачити сльози рідних, які назавжди прощаються з люблячим сином, братом, чоловіком, батьком... Ми розділяємо Ваш біль та вашу скорботу. Пам'ять про подвиг Захисника Едуарда ШУФРИЧА назавжди житиме у наших серцях. Висловлюємо щирі співчуття родині та всім близьким... Вічна пам'ять і слава герою...

P.S. Про час прибуття кортежу та церемонію прощання із героєм, буде повідомлено додатково.

Допис на FB-сторінці
@ Бедевлянська Тг Закарпатська Обл
від 24 жовтня 2022 року 12:45

Допис на сторінці сайту
«Бедевлянська громада Закарпатська область
Тячівський район»
від 24 жовтня 2022 року 12:36

Один із коментарів до повідомлення
Вахтанг Кіпіані.

Знав Едуарда з часів студентського голодування 1990 року. Вічна пам'ять Вашому землякові.
Смерть русским окупантам.

Вахтанг Кіпіані, коментар на FB-сторінці
від 24 жовтня 2022 року

На війні загинув закарпатець Едуард Шуфрич

На війні загинув житель села Бедевля Тячівського району, командир мотострілецького відділення стрілецького взводу стрілецької роти військової частини А7364 Едуард Шуфрич. Про це повідомляють на сторінці громади у Facebook.

Молодший сержант Едуард Шуфрич загинув на передовій 21 жовтня 2022 року в районі населеного пункту Терни Донецької області, в результаті мінометного обстрілу. *«Він був взірцем мужності та стійкості. Неодноразово прикривав своїх бойових товаришів»*, – йдеться у повідомленні.

Допис на сторінці
інформаційного порталу
«Суспільне Новини Ужгород»

Нестало нашого побратима Едуарда Шуфрича.
Вічна пам'ять тобі друже!!! (Фото Едуарда Шуфрича)

Допис на FB-сторінці
@ ЄвроМайдан Штаб Закарпаття у Києві
від 24 жовтня 2022 року 23:49

Сумна звістка з фронту

Загинув ЄДУАРД ШУФРИЧ (неплутати з Нестором), випускник істфаку УжДУ, мій однокурсник, часто сиділи поруч на парах в аудиторіях.

Великий патріот, відчайдушний, добрий і завжди веселий, оптиміст по натурі. Таким він запам'ятався нам, студентам тієї пори.

У подіях боротьби за державну незалежність України в університеті, Ужгороді та Закарпатті у другій половині 80-х - 1991 році брав дуже активну участь. Учасник Революції на Граніті восени 1990 року. Без нього у 1989-1991 роках не проходили мітинги, акції спрямовані на боротьбу за здобуття Незалежності України по містам і селам Закарпаття, всюди брав участь, їздив, виступав з палким Словом. Був одним із рушіїв Закарпатського Майдану на площі Народній восени 1991 року, коли комуністична більшість Закарпатської обласної ради, під диктовку Москви, спробувала проголосити Закарпаття автономним краєм (таким собі ПРИДНІСТРОВ'ЯМ). У ту пору, кінця 80-х, був членом Гельсінської Спілки, далі Народного Руху України, а на початку 90-х УНА-УНСО.

Тяжко і боляче усвідомлювати те, що Тебе вже немає у живих. Геройська була Твоя вдача по життю і прийняв смерть як Герой. Спочивай друже з Богом. Вічна пам'ять і Слава вірному Сину України. Родині щирі співчуття.

Допис на FB-сторінці
@ Петро Ференц
від 24 жовтня 2022 року

Едік Шуфрич – перший УНСОвець Закарпаття був надзвичайно позитивною людиною. З його буремним життям, починаючи з кінця 80-х років ХХ століття, пов’язано дуже багато веселих та комічних ситуацій. Спогади про нього завжди викликають добру посмішку. Таких людей неможливо пов’язати з поняттями сльози, скорбота, плач і ридання. Я це сказав сьогодні дружині, дітям та сестрі Едуарда на могилі Героя. В наших серцях він назавжди закарбується світлою постаттю, ідеалістом, що стояв до кінця на сторожі національних інтересів України.

Допис на FB-сторінці
@ Pavlo Fedaka
від 29 жовтня 2022 року 17:22

Дмитро Борисов

Із особистого спілкування в месенджер – Facebook Софії Бунчужної під час роботи над проектом «СтуденТИ» від 09 травня 2023 року

З Едуардом я не була особисто знайома, але знала його, оскільки на початку 90-х в Ужгороді він був одним із самих активних організаторів та учасників всіх патріотичних зібрань. Веселий, жвавий, енергійний. З тих, що запам’ятовуються. У 1994 році син мого покійного чоловіка Сергій Квіт (екс-міністр освіти) балотувався до Верховної ради від Конгресу українських націоналістів (не пройшов). Едуард активно його підтримував і агітував за нього. Одним із конкурентів Сергія на окрузі був Нестор Шуфрич (він тоді вперше балотувався і не пройшов). Для багатьох ужгородців Едуард Шуфрич був більш відомою особистістю ніж Н.Ш. і однаковість прізвищ Едуард жартома використовував під час виборчої компанії. Не буду писати конкретніше, оскільки в деталях вже не пам’ятаю, лише пам’ятаю, що ми сміялися з його витівок. Потім Едуард поїхав з Ужгорода, я не знала, де він жив і чим займався, а коли побачила звістку про його загибель на війні, то зрозуміла, що він і через 28 років залишився таким же небайдужим до долі України. Він справжній Патріот. Вічна йому пам’ять. З повагою, Валентина Вікторівна.

Валентина Квіт

Із особистого спілкування в месенджер – Facebook Софії Бунчужної під час роботи над проектом «СтуденТИ» від 21 травня 2023 року

ВОРОНА ВІТАЛІЙ

ВОРОНА ВІТАЛІЙ

21.04.1994 – 19.12.2022 рр.

студент історичного факультету Національного педагогічного
університету імені М.П. Драгоманова 2012 – 2014 рр.

Війна продовжує забирати наших Героїв! Віталій ВОРОНА, з м. Сміла, наш колишній студент. Солдат, був навідником гірсько-штурмового взводу батальйону військової частини. Загинув 19 грудня під час відбиття штурмових дій противника в Донецькій області. Його смерть пов'язана з виконанням обов'язків військової служби.

Віталій Валентинович залишився вірним захисником України до свого останнього подиху.

Висловлюємо щирі співчуття рідним, близьким та друзям.
Сумуємо... Пам'ятаємо...

Допис на FB-сторінці
@ Історичний факультет
УДУ імені Михайла Драгоманова
від 29 грудня 2022 р. 18:06

Тетяна Жилібовська

Громада Сміли прощалася із захисником Віталієм Вороною

Смілянин Віталій Ворона був навідником гірсько-штурмового взводу гірсько-штурмової роти гірсько-штурмового батальйону військової частини. Загинув молодий військовий 19 грудня під час відбиття штурмових дій противника в Донецькій області. У Смілі в хлопця залишилися батьки та брат.

В останню путь Віталія Ворону провели 29 грудня. На центральній площі міста відбулася церемонія прощання та поминальний молебень. Перед Будинком рад зібралася громада міста, представники міської та районної влади, військові, рідні, друзі, знайомі воїна.

Зустрічали і проводжали загиблого військового сміляни на колінах. Труну з тілом на центральну площу міста несли військові-побратими під траурну музику та приспущений державний прапор.

Пам'ять Героя вшанували хвилиною мовчання. Перед присутніми виступили: заступник голови Черкаської РВА Микола Турик, перший заступник міського голови Сміли Олександр Лисенко, представник від військових Олександр Святченко.

Поминальний молебень відслужив настоятель храму Різдва Святого Івана Хрестителя, військовий капелан, отець Михайло Шевчук.

Вічна слава і пам'ять Герою! Співчуття рідним і близьким!

Допис на сторінці інформаційного порталу «Сміла. City» від 29 грудня 2022 року 14:46

Марина Денисенко

Громада Черкащини попрощалася із військовослужбовцем, який загинув на Донеччині

Житель міста Сміла Віталій Ворона загинув на Донеччині боронячи Україну. Про це Суспільному повідомила речниця Територіального центру комплектування в Черкаській області Аліна Кривошея.

За словами Аліни Кривошеї, солдат Віталій Ворона був навідником гірсько-штурмового взводу окремої гірсько-штурмової Закарпатської бригади.

«Військовослужбовець загинув 19 грудня внаслідок запеклого бою за Батьківщину на Донеччині», – повідомила речниця. Захисникові було 28 років.

В останню путь провели Віталія Ворону 29 грудня. Церемонія прощання із захисником та поминальний молебень відбулися в Смілі на центральній площі міста, повідомили в громаді.

Допис на сторінці інформаційного порталу «Суспільне Новини Черкаси» від 30 грудня 2022 року

Віталій Ворона. Він любив історію України і сам став її героїчною частиною

Відео-фрагмент телеканалу «Сміла@TV» від 29 грудня 2022 року

НОВІКОВ ВІКТОР

НОВІКОВ ВІКТОР

1.04.1978 – 28.04.2023 рр.

Студент історичного факультету Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова 2005 – 2009, 2015 рр.

Загинув на війні ще один наш Герой, випускник Історичного факультету УДУ імені Михайла Драгоманова 2019 р. Віктор Новіков (позивний «Вертольот»).

У 2014 році Віктор Новіков став одним з перших добровольців батальйону «Азов» та отримав поранення під Іловайськом... Коли повернувся у рідні Лубни займався вихованням молоді, проводив тренування. Після початку повномасштабного вторгнення 24 лютого 2022 р. пристав до лав 147 батальйону 116 Полтавської бригади ТрО. Його життя обірвалося під Авдіївкою вночі 28 квітня.

Колектив університету висловлює щирі співчуття рідним, друзям та всім, хто знав Віктора. Схиляємо голови перед Героєм, який віддав своє життя за наше майбутнє...

Вічна пам'ять і слава Герою України!

Допис на ФВ-сторінці
@ УДУ імені Михайла Драгоманова
від 1 травня 2023 року

Герой повертається на щиті. Сумуємо...

Повідомлення про смерть кожного земляка залишають рани на душі, болять і довго сочаться кров'ю. Нова страшна звістка, що прийшла на Лубенщину не просто зробила боляче – вона випалила діри у душах, сколихнула свідомість і надірвала серця сотень лубенців.

28 квітня 2023 року під час несення служби у зоні бойових дій в районі н.п. Північне (Тоненьке) Покровського району Донецької області отримав мінно-вибухове поранення та загинув наш земляк, людина, яку добре знали й поважали сотні земляків головний сержант 1 стрілецького взводу стрілецької роти молодший сержант НОВІКОВ ВІКТОР ВОЛОДИМИРОВИЧ.

Віктор Володимирович народився 1 квітня 1978 року у селі Березоточа Лубенського району. Закінчив Засульську загальноосвітню школу, Войничівське СПТУ №53 та Лубенське ПТУ №12. Строкову військову службу проходив у І аеромобільній бригаді (повітряно-десантні війська). У 1998 році брав участь у миротворчій операції НАТО на території колишньої Югославії.

Був учасником Помаранчевої революції та Революції Гідності. Звичайно, події, що розгорнулися в Україні, не залишили його байдужим. У 2014 році добровольцем пішов він воювати у складі батальйонів «АЗОВ» та «ПОЛТАВА». За його плечами перемоги й біль втрат друзів та побратимів, трагедія Іловайська, поранення і непохитна впевненість у світлому майбутньому України.

Віктор був надзвичайно цільною і вольовою людиною, не боявся нової роботи, постійно шукав себе, вчився і запаливав своїм оптимізмом і ентузіазмом людей навколо. Він спробував себе на різних роботах, у різних сферах діяльності. У 2015 році закінчив Київський Національний педагогічний університет ім. Драгоманова за спеціальністю «історія». З 2017 року працював вчителем історії у Лубенській загальноосвітній школі №10 та тренував дітей у гуртку «Лубни СК Хортинг». Він мав беззаперечний авторитет у учнів, мав, що їм розказати, чим поділитися, чого навчити.

Його активна й принципова громадянська позиція, доброзичливість, оптимізм, привітність весь час тримала його серед великої кількості людей. Він волонтер, керівник громадського формування з охорони громадського порядку «Перша Лубенська сотня самооборони «СПАС», керівник громадської організації «Лубни СК Хортинг», керівник Центру допомоги учасникам АТО (при райдержадміністрації), Голова громадської ради при Лубенській райдержадміністрації.

Віктор Володимирович нагороджений медаллю НАТО «Бывшая Югославия», 1998 р., медалями «За військову службу», 2014 р., «Учасник АТО», 2015 р., «За оборону рідної держави» 2016 р., «25 років незалежності України» 2016 р. Він і загинув, як герой, намагаючись врятувати побратима. Віктор Володимирович, Вітя, «Вертолїт»... Ти ще мав бути серед нас. Ти повинен був надихати й запаливати, вчити й тренувати, шукати й розповідати правду. Ти – справжній воїн, захисник, вчитель, ЛЮДИНА.

Разом з родиною – мамою, батьком, сином – у жалобі вся Лубенська громада. Слова щирого співчуття рідним, друзям, близьким Віктора Володимировича. Сльози, що бринять ці дні на очах багатьох лубенців перероджуються на гнів, ненависть до ворогів і жагу помсти.

Царство Небесне тобі, Світлий воїне! Ти продовжиш життя у нашій пам'яті та спогадах. Не забудемо! Не пробачимо! Прощання з НОВІКОВИМ Віктором Володимировичем відбудеться 3 травня о 12 годині на Володимирському майдані у Лубнах

Допис на FB-сторінці @ Лубенська міська рада
від 2 травня 2023 року.

Досьє Полтавщини Новіков Віктор Володимирович Засновник ГО «Посулянська Січ», Доброволець полку «Азов»

Новіков Віктор Володимирович народився 1 квітня 1978 року в робітничій родині в с. Засулля, Лубенського району. Батько Новіков Володимир Олексійович працює газоелектрозварником СТО с. Тернавщина Лубенський район. Мати – Новікова Ольга Акимівна працювала робітницею ВАТ «Лічмаш».

У 1985-1995 роках навчався у Засульській ЗОШ I-III ступенів Лубенського району. У 1996-1997 роках перебував на службі Збройних Сил України.

У 1998-1999 роках навчався у СПТУ-53 с. Войниха Лубенського району Полтавської області.

З 2000 року працював робітником на будівництві у м. Київ.

Віктор Новіков займає активну громадську позицію, стає засновником та членом громадських організацій «Асоціація бойових мистецтв «Спас», «Патріот України».

У 2004-2005 роках брав активну участь у подіях Помаранчевої революції у місті Київ.

У 2006 році стає засновником громадської організації «Посулянська Січ» Лубенського району.

З початку листопада 2013 року – активний учасник подій Революції гідності у столиці України.

З квітня 2014 року добровольцем бере участь у антитерористичній операції на Сході України, боєць батальйону спеціального призначення «Азов».

Безпосередньо приймав участь у бойових діях під час Мар'їнської операції, оборони Маріупольського аеропорту, звільняв місто Маріуполь. Під час Іловайської спецоперації отримав поранення і повернувся на Лубенщину для лікування. У 2014 році балотувався до Верховної Ради України шляхом висунування від партії «Народний фронт» (отримав підтримку 9,69% виборців 148 округу, 7943 голоси). Вдруге став на захист України у лютому 2022 року у складі бійця 147 батальйону 116-ї окремої бригади територіальної оборони.

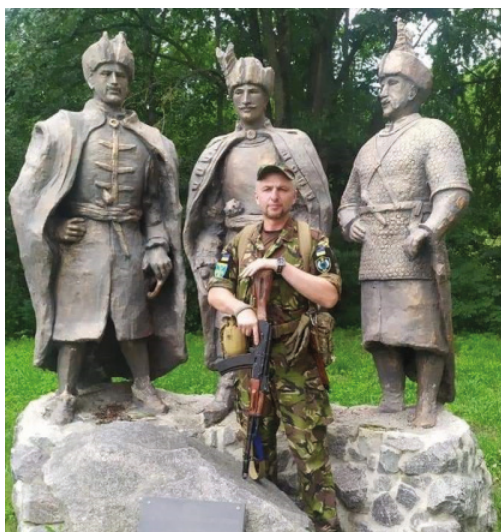
Загинув 28 квітня в районі міста Авдіївка Донецької області.

Допис на сторінці інтернет-видання «Полтавщина»
від 30 квітня 2023 року

Дарина Волошина

На Донеччині, рятуючи побратима, загинув 45-річний військовий з Лубенщини Віктор Новіков

28 квітня 2023 року в районі н.п. Північне (Тоненьке) Покровського району Донецької області отримав мінно-вибухове поранення та загинув головний сержант 1 стрілецького взводу стрілецької роти молодший сержант Віктор Новіков «Вертолїт». Він загинув, намагаючись врятувати побратима. Про це повідомили на фейсбук-сторінці Лубенської міської ради.

Віктор Володимирович Новіков народився 1 квітня 1978 року у селі Березоточа Лубенського району. Закінчив Засульську загальноосвітню школу, Войнихівське СПТУ №53 та Лубенське ПТУ №12.

Строкову військову службу проходив у I аеромобільній бригаді (повітряно-десантні війська). У 1998 році брав участь у миротворчій операції НАТО на території колишньої Югославії.

Був учасником Помаранчевої революції та Революції Гідності. У 2014 році добровольцем пішов воювати у складі батальйонів «Азов» та «Полтава». У 2015 році закінчив Київський Національний педагогічний університет ім. Драгоманова за спеціальністю «історія». З 2017 року працював вчителем історії у Лубенській загальноосвітній школі №10. Він – волонтер, керівник громадського формування з охорони громадського порядку «Перша Лубенська сотня самооборони «СПАС», керівник громадської організації «Лубни СК Хортинг», керівник Центру допомоги учасникам АТО (при райдержадміністрації), Голова громадської ради при Лубенській райдержадміністрації.

Нагороджений медаллю НАТО «Бывшая Югославия», 1998 р., медалями «За військову службу», 2014 р., «Учасник АТО», 2015 р., «За оборону рідної держави» 2016 р., «25 років незалежності України» 2016 р.

У полеглою воїна залишилися батьки та син.

Яніна Мурдза

У бою поліг «азовець» із Полтавщини, який брав участь у двох революціях та миротворчій місії НАТО.

На фронті обірвалося життя учасника Помаранчевої революції та Революції Гідності, добровольця батальйонів «Азов» і «Полтава», учителя й миротворця Віктора Новікова. Про це повідомили у Лубенській міській раді 2 травня. Молодший сержант Володимир Новіков на позивний «Вертолїт» загинув 28 квітня 2023 року в Покровському районі Донеччини, діставши смертельне мінно-вибухове поранення під час порятунку побратима. Захисник служив на посаді головного сержанта 1-го стрілецького взводу стрілецької роти.

Віктор Новіков народився 1 квітня 1978 року у селі Березоточа Лубенського району. Закінчив Засульську загальноосвітню школу, Войнихівське СПТУ №53 та Лубенське училище №12. Строкову службу проходив у 1-й аеромобільній бригаді повітряно-десантні військ. У 1998 році Віктор Новіков брав участь у миротворчій операції НАТО на території колишньої Югославії.

Захисник був учасником Помаранчевої революції та Революції Гідності. У 2014 році добровольцем пішов воювати у складі батальйонів «Азов» та «Полтава». За плечима воїна трагедія Іловайська та поранення.

У 2015 році Віктор Новіков здобув фах історика у Київському національному педагогічному університеті імені Драгоманова. З 2017 року працював вчителем історії у Лубенській загальноосвітній школі №10 та тренував дітей у гуртку «Лубни СК Хортинг».

Захисник був волонтером, керівником формування з охорони громадського порядку «Перша Лубенська сотня самооборони «СПАС». Очолював громадську організацію «Лубни СК Хортинг», керував Центром допомоги учасникам АТО, був головою громадської ради при Лубенській райдержадміністрації.

Нагороджений медаллю НАТО у 1998 році, медалями «За військову службу» у 2014 році, «Учасник АТО» у 2015 році, «За оборону рідної держави» у 2016 році, «25 років незалежності України» – у 2016 році. Прощання з героєм відбудеться 3 травня в Лубнах о 12:00 на Володимирському майдані.

Вічна пам'ять захисникові України.

Допис на сторінці сайту «Зміст. Зміни створюєш ти» від 2 травня 2023 року 15:05

Допис на сторінці сайту «КРЕМЕНЧУК TODAY» від 3 травня 2023 року 14:32

САВЧЕНКО ЯРОСЛАВ

САВЧЕНКО ЯРОСЛАВ

26.02.2001 – 28.04.2023 рр.

студент історичного факультету Українського державного університету імені Михайла Драгоманова (Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова) 2018 – 2023 рр.

Український державний університет імені Михайла Драгоманова втратив на війні ще одного Героя Ярослава Савченка, студента Історичного факультету УДУ імені Михайла Драгоманова та учасника Народного студентського театру «Вавилон».

Наш колектив схиляє голови в скорботі... Висловлюємо співчуття родині, друзям та всім, хто мав честь знати справжнього Історика, Патріота, Друга, Людину, життя й мрії якого обірвала страшна війна.

Не знає той справжньої люті, хто не втрачав найрідніших. Так, не болю. ЛЮТІ! Не пробачимо!

Продовжуємо боротися ще затятіше!

Допис на FB-сторінці
@ УДУ імені Михайла Драгоманова
від 29 квітня 2023 року

Вавилон втратив свого...
Ярослав Савченко...
Як ми без тебе?
Лети, хлопчику, нехай там, десь далеко, тобі
буде спокійно і затишно...
Ми все зробимо так, як ти хотів...
У боях під Бахмутом загинув 22-річний студент

Допис на FB-сторінці
@ Театр «Вавилон»
від 29 квітня 2023 року

Ярослав Савченко

28 квітня 2023 року

Солдат Ярослав Савченко, позивний П'єр, загинув 28 квітня 2023 року в районі села Васюківка на Донеччині. Боець рятував побратима, коли сам отримав смертельне поранення. Йому назавжди 22 роки.

Ярослав народився у місті Нетішин Хмельницької області. Жив у Києві. Був студентом історичного факультету Українського державного університету імені Михайла Драгоманова. Працював баристою, був актором аматорського театру «Вавилон». Любив каву й грецький арт-хаус. Під час великої війни Ярослав не залишився осторонь, з перших днів став на оборону столиці. Приєднався до лав 207-го окремого батальйону територіальної оборони 112 бригади ТРО ЗСУ. Служив у мінометній батареї.

«Серце Ярика билось за нас. Наша мета – не зрадити його пам'ять, тобто, в першу чергу, бути чесними самі з собою. Слова і думки нічого не дають. Нам треба продовжувати лікувати ненависть любов'ю, нести дружбу туди, де розбрат, поважати час й підкреслювати унікальність і красу один одного і щоранку діяти навипередки всьому, що Ярослав хотів змінити. Я хочу, щоб кожен з нас виконав його прохання, піднімав очі з асфальту на дерева, закохано вивчав глибини чийось карих очей, щоб в кінці чесно й гордо подивитись в очі розумниці смерті, як це зробив і П'єр. Я знав тебе як Ярослава. Але завдяки П'єру я більше не боюсь», – написав друг загиблого Владислав Почебула.

«Ярослав уособлював для мене ідеальний образ друга, про який нам розповідають у дитинстві. Того, який турбується про тебе, коли важко, та щиро радіє, коли в тебе все добре. Того, який навіть з холодних окопів дарує теплі слова підтримки своїм рідним та близьким. Ярослав любив людей, як ніхто на світі. Саме тому він і не зміг кинути побратима напризволяще. На шевроні Ярослава було написано «Серце бо лить». Тепер воно болить і в нас, його друзів та рідних, від втрати друга, воїна та свідомого громадянина», – розповів товариш Віталій Косий.

Поховали воїна в селі Бугрин Рівненської області. В Ярослава залишилися батьки, старша сестра, тітка, бабуся, три двоюрідні сестри і безліч друзів.

Допис на сторінці сайту
«Зміст. Зміни створюєш ти»
від 2 травня 2023 року 15:05

Ярослав Савченко, наш студент, історик, захисник, патріот... Зовсім не давно видавали йому диплом. Ярик вирішив продовжити навчання в магістратурі, але заочно, так як зробив вибір – боронити нашу землю. Ми часто спілкувалися. 28 березня він виходив на зв'язок у прямому ефірі під час відкриття виставки, присвяченої участі студентів у боротьбі за державну незалежність, і надіслав фото, то якраз був день історика, на якому були снаряди для ворога з підписом від істориків. Рівно тиждень тому мала з ним останню переписку, він казав, що у нього все добре. А нині новина, його більше немає... загинув 28 квітня у боях під Бахмутом.

Як пережити біль втрати? Не знаю. Єдине, що я знаю, це те, що ми будемо ще з більшими зусиллями та ентузіазмом робити свою справу, щоб його смерть, як і смерті інших героїв не були марними! Висловлюємо щирі співчуття батькам, рідним, близьким, друзям, усім хто його знав. Спочивай з миром, а ми будемо берегти пам'ять, щоб ти жив у вічності!

Допис на FB-сторінці
@ Тетяна Мелешенко
від 29 квітня 2023 року

Олена Кошарська Ярослав Савченко

Невблаганна війна щодня забирає життя українських захисників. Ще одна трагічна звістка надійшла днями до Нетішина. У боях на Бахмутському напрямку загинув 22-річний Ярослав Савченко. Він поклав своє життя у п'ятницю, 28 квітня. Про це повідомили у міськвиконкомі Нетішина.

Все більше горя на нашій землі, все більше біди та сліз. Чергова трагічна звістка рве серце і душу... 28 квітня під час бойових дій з російським окупантом в районі населеного пункту Васюківка, що на Донеччині, загинув 22-річний Ярослав Савченко, – йдеться в повідомленні.

Ярослав був солдатом мінометного взводу мінометної батареї військової частини А7376. Місцеві ЗМІ пишуть, що військовий був студентом історичного факультету УДУ імені Михайла Драгоманова, а також учасником театру «Вавилон». Мав стати педагогом, але коли почалася повномасштабна війна, Ярослав вирішив далі навчатися в магістратурі, але заочно. Його основним вибором став захист своєї Батьківщини.

Друзі та знайомі в соцмережах присвятили Героєві десятки дописів.

Допис на сторінці сайту «Всім»
від 30 квітня 2023 р.

З великим сумом повідомляю, що 28.04.2023 в боях під Бахмутом загинув Ярослав Савченко. Як тільки почалась повномасштабна війна, Ярік разом з Антоном Прасоленком, не дивлячись на свій молодий вік, акторське покликання і художню душу стали до зброї і пішли захищати країну від окупантів. Вони разом ходили на чергування і разом запізнювались на вранішні тренування. Пройшов майже місяць від загибелі Ізоленти, як нас спіткала наступна важка втрата.

За час, що були знайомі ми стали однією сім'єю. Про Яріка залишились тільки теплі і хороші спогади. Начитаний, відповідальний, відданий, наполегливий і життєрадісний. Ніколи не терпів несправедливості і все, що не подобалось, казав в лице. Відстоював свої принципи не зважаючи ні на що. Він був тим, хто повинен був формувати генетичний код нації, яким би пишались наступні покоління.

Ти тепер в кращому світі і разом з Ізолентою будеш оберігати нас і спостерігати за тим, як наближається наша перемога. Брате, всім хто тебе знав, тебе буде дуже не вистачати. Ти завжди залишишся в наших серцях.

Допис на FB-сторінці
@ Юра Терентьев
від 29 квітня 2023 року

Ярослав Савченко... отримавши звістку, що він загинув... серце завмерло! Прекрасна людина! Молодий і безмежно талановитий хлопчина, патріот України, який не дивлячись на молоді роки став у стрій поруч із досвідченими побратимами!

Але він не міг бути іншим! Бо я знаю, в якій він родині зростав! Він не міг бути іншим! Він ГЕРОЙ! І сьогодні сотні, тисячі людей горюють разом з його рідними! Ми всі молились за нього! Але, на жаль, сталося таке горе. Я знаю, що зараз є серце, яке вчора пронизав нестерпний біль... я прошу тебе Боже, дай сили мамі пережити цю втрату...

Вічна пам'ять Ярославе! На жаль, хвилі Азовського моря... на березі Бердянська не торкнуться твої ніг (але вони торкнулись тисяч сердець...).

Допис на FB-сторінці
@ Аліна Мельник
від 30 квітня 2023 року

Болить...

Стрічка новин... Уперше, коли не хочеться її гортати, коли не бачиш літер, але крізь пелену болю у кожному рядку – Ярослав Савченко.

ВІН СПРАВЖНІЙ, а ще чесний, з неймовірно чутливою душею актора. Ярику, як так? Ти казав, що прочитаєш монолог Максима Беркута, надіслав світлини й обіцяв ще, якщо командир дозволить, писав, що я повинна розповідати дітям про війну заради перемоги і що ми таки перемажемо... і ти в нашому сховищі...
...клята війна

Ярику, я точно знаю... що так не повинно бути...
Ми з дітьми будемо втілювати в життя усе, про що говорили з тобою. Світлий і
неймовірно щирий, для мене ти Є і завжди БУДЕШ.
Дякую тобі за все і пробач...

Пробач за малість зробленого нами задля ВАС, ВОЇНІВ СВІТЛА. Нехай до перемоги
робота до терпкості пальців... і мозку... а ще пам'ять. Пам'ять в ім'я тих, хто став
воїном небесним.

Слава Героям!

Допис на FB-сторінці
@ Ірина Ковалінська
від 30 квітня 2023 року

Обійми.
Як же нам всім пощастило, що поруч є люди,
які вміють обіймати... Руками...
Серцем...
Турботою..
Своєю сміливістю.
Яких хочеться обіймати...
Від дружби, радості, суму чи вдячності.
Незалежно від того, на скільки ви знайомі.
Ярік...
У кожного, з ким ти був знайомим, залиши-
лись твої обійми... назавжди... з нами.
Ми всі маємо бути гідними твоєї щирості і
вміння бути другом.

Допис на FB-сторінці
@ Естрадний театр «Шарж»
від 3 травня 2023 року

Ольга Ганюкова

Замість магістратури пішов на фронт: під Бахмутом загинув молодий історик Ярослав Савченко

У боях з російськими окупантами загинув український захисник Ярослав Савчен-
ко. Герой віддав своє життя за незалежність України під Бахмутом на Донеччині.

Він був студентом історичного факультету УДУ імені Михайла Драгоманова, а та-
кож учасником театру «Вавилон». Про це повідомили у соцмережі.

*«Ярослав Савченко, наш студент, історик, захисник, патріот... Зовсім недавно
видавали йому диплом. Ярік вирішив продовжити навчання в магістратурі, але
заочно, оскільки зробив вибір – боронити нашу землю», – зазначила викладачка
університету Тетяна Мелешенко*

За її словами, 28 березня він виходив на зв'язок у прямому етері під час від-
криття виставки, яка була присвячена участі студентів у боротьбі за держав-
ну незалежність. Він також надіслав фото, на якому були снаряди для ворога з
підписом від істориків.

Проте 28 квітня Ярослав Савченко загинув у боях під Бахмутом.

Допис на сторінці сайту «Obozrevatel»
від 30 квітня 2023 року

Допис на сторінці сайту «Цензор.НЕТ»
від 29 квітня 2023 року.

ЛЕБЕДЕВ ОЛЕГ

ЛЕБЕДЕВ ОЛЕГ

12.12.1970 – 23.12.2022 рр.

студент історичного факультету Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова 1990 – 1995 рр.

На війні загинув адвокат з Києва. Олег Лебедєв загинув під Бахмутом. Рада адвокатів Київської області повідомила, що 23 грудня 2022 року у боях під Бахмутом загинув адвокат, захисник, воїн - головний сержант 1-ї роти 204 батальйону Територіальної оборони міста Києва, молодший сержант Олег Вікторович Лебедєв. Про це йдеться на Facebook-сторінці Ради адвокатів Київської області.

«Адвокат Олег Лебедєв прийшов добровольцем в 204 Окремий батальйон територіальної оборони міста Києва (241 бригада територіальної оборони міста Києва) в перших числах березня після початку повномасштабного вторгнення рф на територію України, у березні-квітні 2022 року брав участь в обороні Києва в районах Гостомеля і Моцуна, у липні-вересні він разом з побратимами був на виконанні бойового завдання на Донбасі.

2 грудня 2022 року Олег Вікторович зі своїм підрозділом прибули в Бахмут на чергове бойове завдання. З самого початку підрозділ потрапив у найважчі бої, де позиції українських військ штурмували вагнерівці. Адвокат Олег Лебедєв загинув, в бою захищаючи свою родину і свою країну, як справжній командир, лідер, боєць.

Загинув смертю Героя справжній українець, сім'янин, чоловік, батько, друг, командир, колега, правозахисник.

Олег - еталонний сім'янин і разом з дружиною Наталією виховував доньку Софію і п'ятирічного сина Данилу.

Просимо колег шанувати світлу пам'ять Олега Вікторовича, який понад 20 років сумлінно і гордо ніс звання українського адвоката, стояв на сторожі справедливості, закону та правди.» - сказано у повідомленні.

Вічна пам'ять герою!

Редакція «Судово-юридичної газети» висловлює щирі співчуття родині та близьким Олега Вікторовича.

Вічна пам'ять герою!

У боях за Бахмут загинув адвокат Олег Лебедев.

Шановні колеги!

Із сумом повідомляємо про героїчну загибель 23 грудня 2022 року у боях під Бахмутом адвоката, захисника, воїна – головного сержанта 1-ї роти 204 батальйону Територіальної оборони міста Києва, молодшого сержанта Олега Вікторовича Лебедева.

Адвокат Олег Лебедев прийшов добровольцем в 204 Окремий батальйон територіальної оборони міста Києва (241 бригада територіальної оборони міста Києва) в перших числах березня після початку повномасштабного вторгнення рф на територію України, у березні-квітні 2022 року брав участь в обороні Києва в районах Гостомеля і Мощуна, у липні-вересні він разом з побратимами був на виконанні бойового завдання на Донбасі.

2 грудня 2022 року Олег Вікторович зі своїм підрозділом прибули в Бахмут на чергове бойове завдання. З самого початку підрозділ потрапив у найважчі бої, де позиції українських військ штурмували вагнерівці. Адвокат Олег Лебедев загинув, в бою захищаючи свою родину і свою країну, як справжній командир, лідер, боєць.

Загинув смертю Героя справжній українець, сім'янин, чоловік, батько, друг, командир, колега, правозахисник.

Олег – еталонний сім'янин і разом з дружиною Наталією виховував доньку Софію і п'ятирічного сина Данилу.

Просимо колег вшанувати світлу пам'ять Олега Вікторовича, який понад 20 років сумлінно і гордо ніс звання українського адвоката, стояв на сторожі справедливості, закону та правди.

Вічна пам'ять герою!

Допис на сторінці сайту «Рада адвокатів Київської області» від 15 травня 2023 року

Допис на сторінці сайту «Судово-юридична газета в Україні» від 15 травня 2023 року 22:04

Рада адвокатів Київської області повідомила про загибель під Бахмутом адвоката Олега Лебедева.

Рада адвокатів Київської області повідомила про героїчну загибель у боях під Бахмутом адвоката, захисника, воїна – головного сержанта 1-ї роти 204 батальйону Територіальної оборони міста Києва, молодшого сержанта Олега Вікторовича Лебедева.

Про це йдеться на сторінці Ради у Facebook.

Адвокат Олег Лебедев прийшов добровольцем в 204 Окремий батальйон територіальної оборони міста Києва (241 бригада територіальної оборони міста Києва) в перших числах березня після початку повномасштабного вторгнення рф на територію України, у березні-квітні 2022 року брав участь в обороні Києва в районах Гостомеля і Мощуна, у липні-вересні він разом з побратимами був на виконанні бойового завдання на Донбасі.

2 грудня 2022 року Олег Вікторович зі своїм підрозділом прибули в Бахмут на чергове бойове завдання. З самого початку підрозділ потрапив у найважчі бої, де позиції українських військ штурмували вагнерівці.

Адвокат Олег Лебедев загинув, в бою захищаючи свою родину і свою країну, як справжній командир, лідер, боєць. Загинув смертю Героя справжній українець, сім'янин, чоловік, батько, друг, командир, колега, правозахисник.

Редакція висловлює почуття рідним та близьким адвоката.

Допис на сторінці сайту «Advokatpost» від 16 травня 2023 року 00:03

Під Бахмутом загинув давній уболівальник «Динамо» Олег Лебедев. Ще одна трагічна звістка прийшла з лінії фронту, де точаться запеклі бої, у яких, захищаючи нашу країну, гинуть українські герої. 23 грудня у боях під Бахмутом загинув давній уболівальник «Динамо» Олег Лебедев.

Олег не пропускав практично жодної гри улюбленого клубу. З перших днів війни він записався до тероборони, потім вирушив на передову. Футбольний клуб «Динамо», керівництво, тренери, гравці, усі динамівці щиро співчують родині Олега Лебедева. Ми сумуємо разом із вами. Світла пам'ять!

Допис на сторінці сайту «Fsdynamo»
від 28 грудня 2022 року 12:51

Допис на сторінці сайту «24 канал Спорт»
від 28 грудня 2022 року 14:13

Місто Бахмут стало ідеєю фікс для російських загарбників. Війська держави-терориста будь-що намагаються захопити фортецю на Сході України. Вже кілька місяців точаться запеклі бої на підступах до міста. На превеликий жаль, при захисті українського міста гинуть наші герої.

Про ще одну трагічну звістку повідомив офіційний сайт національної Всеукраїнської федерації черліденгу, передає Верховна Рада України.

«23 грудня в боях під Бахмутом загинув Олег Лебедєв. Пам'ятаємо, як щиро радів Олег, коли його дочка Софія вперше стала чемпіонкою країни у складі київської CheerNika. Він входив до складу батьківського комітету клубу і завжди допомагав в організації всеукраїнських та київських змагань, за що в 2018 році отримав нагороду Федерації «чер-батько року».

Чуйний Батько, відомий юрист, справжня Людина, вірний Син України...Таким він і залишиться в наших серцях», - говориться у повідомленні Федерації.

Допис на сторінці сайту «V-variant»
від 29 грудня 2022 року 17:57

Допис на сторінці сайту «Вечірній Київ»
від 30 грудня 2022 року 15:24

ГРИЩУК АНДРІЙ

Грищук Андрій

25.10.1990 – 25.01.2023 рр.

Студент історичного факультету Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова 2011 – 2016 рр.

Андрій народився в місті Київ. Закінчив ЗСШ 288. У 2009 році проходив строкову військову службу. Здобував вищу освіту в НПУ ім. Драгоманова.

З 2014 по 2015 роки брав безпосередню участь в АТО на території Донецької та Луганської областей в складі 12 ОМПБ. Після повернення додому закінчив університет, влаштувався на роботу.

Але війна не давала спокою. Будучи патріотом своєї Батьківщини в 2017 році підписав контракт з ЗСУ у складі 72 ОМБР "Чорних запорожців" воював в самих гарячих точках по 2021 рік.

На початку повномасштабного вторгнення без вагань доєднався до 72 ОМБР та брав безпосередню участь у захисті рідної Країни та воював проти окупантів. Старший солдат стрілець-мотопіхотник гранатометник 3 мотопіхотної роти, мотопіхотного батальйону Грищук Андрій Іванович позивний "Танчик" загинув 25.01.2023 року від отриманих поранень несумісних з життям в результаті здійснення противником артилерійського обстрілу позицій підрозділу поблизу н.п. Вугледар Донецької області. Старшому солдату назавжди 32 роки. Поховали Андрія в Києві на Берковецькому кладовищі.

Андрій був веселим, чесним, мужнім, доброзичливим, відповідальним, надійним побратимом та другом, який вмів вчасно підставити своє плече. На Андрія вдома чекали батьки, рідні, друзі та побратими.

Нагороди:

Відзнака "Учасник АТО";

Медаль "Чорних запорожців";

Медаль "За Відвагу";

Нагрудний знак "За службу".

Загиблі Захисники та Захисниці України у російсько-українській війні 42 ділянка Берковецького цвинтаря

Грищук Андрій Іванович (25.10.1990 - 25.01.2023) — 72 ОМБр. Старший солдат.

Позивний Танчик (42 діл., 14 ряд)

Допис на сторінці сайту «Київська міська державна адміністрація»

Допис на сторінці сайту «Wikipedia»

КОВАЛЬ ОЛЕКСАНДР

Коваль Олександр

17.10.1982 – 04.12.2023 рр.

Студент історичного факультету Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова 2000 – 2005 рр.

Чергова страшна звістка... 3-4 грудня на Куп'янському напрямку загинув наш випускник, археолог Олександр Коваль Світла пам'ять герою! Щирі співчуття рідним і близьким...

Допис на FB-сторінці @ Історичний факультет
УДУ імені Михайла Драгоманова
від 7 грудня 2023 року

Сьогодні відбулось прощання зі славним захисником української землі, Ковалем Олександром позивний „Археолог“, військовослужбовцем 205 батальйон Територіальної оборони 241 окрема бригада Сил територіальної оборони ЗСУ Регіональне управління Сил ТрО “Північ” Збройних Сил України, що загинув героїчно при захисті Батьківщини.

З першого дня повномасштабної війни Олександр приєднався до Сили територіальної оборони ЗСУ.

Говорив рідним, що просто не може інакше, бо серце у нього жовто-блакитне. А коли спробували його відмовити, сказав дружині й мамі: *«Я дуже вас люблю, але Україну люблю більше»*.

За професією Олександр був археологом, чудово орієнтувався в топографії і картографії, і тому був незамінним для свого підрозділу.

На превеликий жаль, нас залишають найкращі. Олександр був і залишається для нас всіх гідним громадянином своєї держави та зразковим військовослужбовцем. Особовий склад висловлює щирі слова співчуття рідним, близьким, побратимам та посестрам Олександра.

Слава Україні! Героям Слава! Вічна пам'ять!

Допис на FB-сторінці
@ 205 батальйон
Територіальної оборони від 16 грудня 2023 року

На щиті.

З глибоким сумом сповіщаємо, що у нашій громаді знову горе.

4 грудня 2023 року під Куп'янськом (Синьківка - Лиман Перший) загинув мешканець села Лісники Олександр Коваль («Археолог»), воїн 205-го батальйону ЗСУ.

З першого дня повномасштабної війни Олександр приєднався до сил ТРО, а згодом - пішов в ЗСУ. Говорив рідним, що просто не може інакше, бо серце у нього - жовто-блакитне. А коли спробували його відмовити, сказав дружині й мамі: *«Я дуже вас люблю, але Україну люблю більше».*

За професією Олександр був археологом, чудово орієнтувався в топографії і картографії, і тому був незамінним для свого підрозділу. Як начальник відділу планування він міг не виходити на бойові позиції і не брати участь у боях.

Але обов'язок вів його вперед, і один з таких боїв став для нього останнім... Про дату прощання буде повідомлено додатково.

Висловлюємо глибокі співчуття родині і близьким загиблого захисника.

Допис на сторінці сайту «Феодосіївська громада» від 10 грудня 2023 року 13:52

Чергова страшна звістка...

3-4 грудня на Куп'янському напрямку загинув мій однокурсник, археолог Олександр Коваль

Допис на FB-сторінці @ Олександр Лук'янов від 7 грудня 2023 року

Обідня перерва в експедиції, в таборі тиша, всі втомлені сплять відпочивають після розкопу. Саша сидить біля намету на стільчику і вишиває рушник. Іншим разом облаштували табір під експедицію. Розвантажили одну машину, перетягали реманент з долинки на пагорб. Чекають наступну машину, всі відпочивають. Саша начальнику експедиції: *«Олег Валдасович, поки немає чого робити, я піду яму під туалет викопати».* Поміж справами. Такий Саша. Людина світла, усміхнена, з гумором. Бачу його схиленим на розкоп, в роботі. Рада, що у жовтні, в день його

народження, розмовляли з чоловіком з ним по телефону. Його вишивки прикріплені до експедиційного прапора. Кажу: *«Саша, я цей прапор лише руками перу, бережем його!»* Рада, що наговорили йому тоді багато хорошого і доброго. Олександр Коваль. Чудова людина. Учень, колега мого чоловіка. Археолог, воїн, захисник. НА ЩИТІ. 04.12.2023. Слава і вдячність Героям!

Так, PS: москолота навіки проклята, щоб всі ви шезли, щоб сліду від вас не лишилось, навіть в археології через тисячі років, ні черепочка, ні кісточки!!

Допис на FB-сторінці @ Олена Петраускас-Кришевич з Олегом Петраускасом від 8 грудня 2023 року

ШЕВЧЕНКО СЕРГІЙ

ШЕВЧЕНКО СЕРГІЙ

17.10.1991 – 06.02.2024 рр.

студент історичного факультету Національного педагогічного
університету імені М.П. Драгоманова 2008 – 2013 рр.

На жаль війна триває і ми продовжуємо втрачати наших найкращих воїнів. На війні загинув наш випускник Історичний факультет УДУ імені Михайла Драгоманова 2013 року Сергій Шевченко. Пам'ятаємо Сергія як хорошого студента і прекрасну людину!

Світла пам'ять захиснику, щирі співчуття
батькам, рідним і близьким людям.

Допис на FB-сторінці @ Тетяна Мелешенко
від 6 лютого 2024 року

Прощавай, мій найкращий друг за все життя! Ти теж пішов на початку повномасштабної добровольцем. Ти не просто пішов, ти був ефективним в нищенні ворога. Зовсім недавно нам вдалося зустрітися і ти став хрещеним батьком моєму синові, теж Сергію.

Люблю тебе, брате. З нашої «священної трійці» залишилось двоє... кращий поринув на небо. Я знаю, ти приглянеш там за тезкою-хрещеним синочком...

Спочивай з миром, колнсь ми втрьох ще зберемось до купи, козаче.

Честь.

Допис на FB-сторінці @ Андрій Гаркуша
від 6 лютого 2024 року

В боротьбі за нашу свободу та існування продовжують гинути найкращі сини України.

Родина «ASGARD» також зазнала великої втрати. При виконанні бойового завдання загинув наш побратим - Сергій Шевченко «Стен». Він був найкращим з людей, вірним другом, справжнім чоловіком і надійним побратимом. Завжди з посмішкою, дотепними жартами і в той же час сміливий і непохитний в своїй боротьбі.

Для нас дуже важко прийняти цю втрату члена родини. Стен, ми сумуємо за тобою і дякуємо, що ти був з нами. Мали за честь знати тебе і служити пліч-о-пліч з тобою. Ми продовжимо нашу спільну боротьбу в пам'ять про тебе.

«Стен» назавжди в строю та в наших серцях!

Допис на FB-сторінці @ Asgard
від 7 лютого 2024 року

Світла пам'ять такій дитині. Інтелігент, син і онук вчителів, які привили любов до батьківщини... Герой!!! Я тільки ось щойно взнала, скільки Сергійко зробив для захисту України! Мама так пишалася ним. Непоправна втрата... нема слів.... Маю надію на присвоєння Героя України!!! Легких хмаринок тобі, дитино....

Коментар Тетяни Щербини
до допису на FB-сторінці @ Asgard
від 7 лютого 2024 року

Допис на сторінці сайту «Vikka.ua»
від 8 лютого 2024 року

Знову важка втрата для Стеблівської територіальної громади.

Від тяжких ран, отриманих під час виконання бойового завдання із захисту суверенітету і незалежності України, за нашу свободу, помер уродженець села Комарівка Сергій Сергійович Шевченко, 17 жовтня 1991 року народження. Сміливий Воїн, справедливий Лицар, син, друг, товариш, брат. Позивний «Стен». Він був найкращим. Він був непохитним у боротьбі за свободу, у боротьбі із осатанілим ворогом. З перших днів великої війни Сергій добровольцем боронив Київ, потім доєднався до лав ЗСУ. Надійний, щирий, справжній. Назавжди у Строю. Схиляємо голови у глибокій скорботі. Уся наша громада висловлює щирі співчуття усій родині та друзям Сергія. Сумуємо разом з вами.

Шана і Слава Герою. Пам'ять. Честь.

Завтра 8 лютого 2024 року буде прощання з Героєм.

Час зустрічі траурного кортежу та про церемонію прощання буде повідомлено додатково.

Допис на FB-сторінці
@ Стеблівська територіальна громада
від 6 лютого 2024 року

ІНФОРМАЦІЯ ПРО УПОРЯДНИКІВ

Тетяна Мелещенко – кандидат історичних наук, професор кафедри методології та методики суспільних дисциплін, декан історичного факультету УДУ імені Михайла Драгоманова.

Світлана Візер – кандидат історичних наук, доцент, в.о. завідувача кафедри історії та етнології України історичного факультету УДУ імені Михайла Драгоманова

Ірина Телегуз – кандидат історичних наук, доцент кафедри історії та етнології України історичного факультету УДУ імені Михайла Драгоманова

Ольга Перепелюк – доктор філософії, старший викладач кафедри історії та етнології України історичного факультету УДУ імені Михайла Драгоманова, заступник декана з наукової та міжнародної діяльності.

Ростислав Сегеда – кандидат історичних наук, доцент кафедри історії та етнології України історичного факультету УДУ імені Михайла Драгоманова, заступник декана з навчально-методичної роботи.

Участь у підготовці матеріалів брали студенти історичного факультету УДУ імені Михайла Драгоманова Анастасія Марцинюк, Катерина Довга, Наталія Карпунь, Світлана Похиль, Вікторія Шумило, Софія Бунчужна, Софія Іжук, Анастасія Семененко, Катерина П'ясецька, Віталій Стоноженко.

Дизайн та верстку здійснила студентка факультету технологій та дизайну кафедра дизайну УДУ імені Михайла Драгоманова Квач Марія.

Зміст

ІСТОРИКО-СОЦІАЛЬНИЙ ПРОЄКТ «СТУДЕНТИ»	3
РАЧІНСЬКИЙ ДЕНИС	8
САРАЖИНСЬКИЙ ОЛЕКСІЙ	30
КРИВИЦЬКИЙ БОГДАН	38
ПОЖАЛЮК ВОЛОДИМИР	48
НАКОНЕЧНИЙ ПАВЛО	54
САГУН БОГДАН	76
СОЛОХА РОМАН	84
ОНОПРІЄНКО ОЛЕКСАНДР	92
ШУФРИЧ ЕДУАРД	98
ВОРОНА ВІТАЛІЙ	106
НОВІКОВ ВІКТОР	110
САВЧЕНКО ЯРОСЛАВ	116
ЛЕБЕДЕЄ ОЛЕГ	124
ГРИЦУК АНДРІЙ	130
КОВАЛЬ ОЛЕКСАНДР	132
ШЕВЧЕНКО СЕРГІЙ	136

Науково-популярне видання

ЛИЦАРІ ІСТОРИЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ: СТУДЕНТИ-ГЕРОЇ В НАШІЙ ПАМ'ЯТІ

Упорядники: Т. Мелещенко, С. Візер, І. Телегуз, О. Перепелюк, Р. Сегеда.
Верстка: М. Квач

У виданні використано фотографії з відкритих джерел.

Офіційна сторінка історичного
факультету УДУ імені Михайла
Драгоманова

Співпраця з кафедрою дизайну,
факультету технологій та дизайну,
УДУ імені Михайла Драгоманова

Підписано до друку

Формат

Гарнітура Times New Roman, RuteniaArial@2009VasylChebanyk, Kyiv Region.

Папір офсетний. Друк офсетний.

Умовн. друк. аркушів . Облік видав арк.

Віддруковано оригіналів